

# ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

# ΤΑΡΖΑΝ

## ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗ





## ● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Μου έγνεψε να εξετάσω τη μαγνητική βελόνα. Μόλις κύταξα, φωνή καταπληγexas ξεφύγε από το λαρύγγι μου: Η μαγνητική βελόνα έδειχνε το βορρά, και πού έμεινε υποθέσαμε πώς ήταν ο νότος! Στρεφόμενος προς την ακτή, αντί να δείχνει το ανοιχτό πέλαγος.

Κούνησα την πυξίδα, την εξέτασα, δεν είχε καθόλου χαλάσει. "Όπως κι' αν την τοποθετούσαμε, η βελόνα έδειχνε πάντα την ίδια απροσδόκητη κατεύθυνση.

"Όστε, λοιπόν, δεν υπήρχε πια αμφιβολία: μέσα στη θύελλα, ο άνεμος είχε ξαφνικά έντελως αλλάξει, χωρίς να το καταλάβουμε κι' είχε ξαναγυρίσει τη σχεδία μας πίσω στις άκτες που ο θεός μου νόμιζε πως άφηνε πίσω του!

\*\*\*

Δεν μπορώ να περιγράψω τα αισθήματα που τρικύμισαν ήδη την ψυχή του καθηγητή Λίντεμπροκ: Στην αρχή κατάπληξι, έπειτα δυσπιστία και τέλος φοδερή αγανάχτησι. Ποτέ δεν είδα άνθρωπο τόσο μανιασμένο. "Όλοι λοιπόν οι κόποι μας, όλοι μας οι κίνδυνοι πήγαιναν χαμένοι; Αντί να προχωρήσω, είχαμε γυρίσει πίσω; Ο θεός μου, όμως, γρήγορα ξαναβρήκε το θάρρος του.

— "Α, ώστε η μοίρα τόβαλε μαζί μου; "Όλες οι φυσικές δυνάμεις συνωμοτούν εναντίον μου, για να μ' εμποδίσουν να περάσω; "Ε, λοιπόν, θά τους δείξω εγώ πώς ό,τι θέλω το κάνω! Δε θα υποχωρήσω ούτε γραμμή και θα δούμε ποιος θα νικήση: ή φύσις ή ο άνθρωπος!

"Όρθιος επάνω στο δρόχο, μανιασμένος, απειλητικός, ο καθηγητής Λίντεμπροκ, θαρείς και προκαλούσε τους θεούς. Νόμισα πως ήταν καιρός να επέμβω και να χαλινώσω λίγο την παράφορη μανία του.

— "Ακούστε με! του είπα με σταθερό τόνο: Κάθε ανθρώπινη φιλοδοξία έχει τα όριά της. Δεν πρέπει να πολεμούμε με το άδύνατο. Δεν έχωμε πλεούμενο κατάλληλο για να ξαναρχίσωμε το θαλάσσιο ταξίδι μας. 600 λεύγες δεν τις κάνει κανείς άπάνω σε μιά πρόχειρη σχεδία, με μιά κουβέρτα για πανί, μ' ένα μπαστούνι για κατάρτι. Συλλογισθήτε πως μπορεί να ξεσπάσει πάλι θύελλα. Δεν μπορούμε να κυβερνούμε εύκολα τη σχεδία μας. Είναι αληθινή τρέλλα να επιχειρήσωμε για δεύτερη φορά το παράλογο αυτό ταξίδι!

"Επί 10 λεπτά μιλούσα κι' άφωνα τη λογική μου ν' αραδιάζει άτράνταχα τι επιχειρήματά. Ο θεός μου δε με δέικοψε. Γιατί; Γιατί μήτε μιά λέξι δεν άκουσε απ' όσα του είπα!

— "Εμπρός, στη σχεδία! φώναξε.

Αυτή ήταν η άπάντησί του. Του κάκου φώναξα, παρακάλεσα, θύμωσα. "Όλα συντρίβονταν στη σκληρή θέλησί του. Ο Χάνς τη στιγμή εκείνη τελείωνε την επιδιόρθωσι της σχεδίας. Θαρείς κι' ο άλλόκοτος αυτός άνθρωπος μάντευε τα σνέδια του θείου μου. Είχε κατορθώσει γρήγορα, γρήγορα να στερεώση πάλι το πλεούμενό μας. Είχε μάλιστα σηκώσει και πανί, πού το καταχτυπούσε τώρα ο ελαφρός άνεμος. Ο καθηγητής είπε μερικές λέξεις στον οδηγό κι' άμέσως αυτός άρχισε να τοποθετή τις άποσκευές μας επάνω στη σχεδία και να ετοιμάζεται για άναχώρησι. Η άτμόσφαιρα ήταν άρκετά καθαρή και φυσούσε πρώμος Β. Δ. άνεμος.

Τί μπορούσα να κάνω; Νά τα βάλω, ένας εγώ, με τους δυό τους; Άδύνατο. Αν τουλάχιστον ο Χάνς έρχόταν με το μέρος μου! Μά πού!

"Ετοιμαζόμουν ν' άνεβά στη σχεδία, στη συνηθισμένη μου θέσι, όταν ο θεός μου με σταμάτησε με το χέρι του.

— Θα φύγωμε μονάχα αύριο! μου είπε.

— "Όπως θέλετε! άποκρίθηκα εγώ ξερά.

— Δεν πρέπει ν' άφήνωμε τίποτα χωρίς να το εξετάζωμε καλά! εξακολούθησε: Άφου, λοιπόν η μοίρα μ' έσπρωξε στο μέρος αυτό της άκτής, δε θα φύγω άπ' εδώ, χωρίς να το ξερευνησω!

Ο θεός μου είχε δίκιο, γιατί, αν και γυρίσαμε πάλι στη βορεινή άκτή, όμως δεν ήρθαμε στο ίδιο μέρος άπ' όπου ξεκινήσαμε. Το λιμάνι Γκρούμπεν θα ήρισκόταν κάπως δυτικώτερα. Ήταν πολύ σωστό λοιπόν, να εξετάσωμε με προσοχή τη νέα τούτη γη.

— "Εμπρός, να δούμε τί ανακαλύψεις θα κάνουμε! είπα.

"Άφήσαμε το Χάνς στις δουλειές του κι' έμειν οι δυό ξεκινήσαμε. Η άκρογιαλιά μεταξύ της θάλασσας και των δρόχων ήταν άρκετά πλατεία, γεμάτη κοχλίδια.

Πεοπατούσαμε έτσι ένα μίλι στο άκρογιαλί της θάλασσα Λίντεμπροκ, όταν έξαφνα το έδαφος άλλαξε έντελως όψι. Σα να είχε άνατραπή, άναποδυριστή και τινάχτηκαν από κάτω τα κατώτερα στρώματα. Διαρκώς δλέπαμε βουλιάγματα κι' ύψωματα.

Προχωούσαμε με δυσκολία, όταν έξαφνα μιά πεδιάδα γεμάτη κόκκαλα άπλώθηκε μπροστά τα μάτια μας. Θαρείς κι' ήταν άπεράνοτο νεκροταφείο, όπου δούσκονταν τα κόκκαλα πού σώριασαν εκεί γεγές επί 20 αιώνας. "Εως την άκρα του δρίζονγα γυάλιζαν μπροστά μας κατάλευκα τα κόκκαλά. Ήταν ένα τεράστιο χωνευτήριο, γεμάτο κόκκαλα από άγνωστους, προκατακλυμιαίους σκελετούς.

Είχα μείνει κατάπληκτος. Ο θεός μου σήκωνε τα χέρια του προς το γοαντικό θόλο, πού μας χρησίμευε αντί ουρανού. Είχε άνοιξει διάπλατα το στόμα του, τα μάτια του πίσω από τα μεταγυάλια έρριχναν φλόγες, το κεφάλι του κουνιόταν από τα πάνω προς τα κάτω, από τ' άοιστερά στα δεξιά. Η κατάπληξι και του θείου μου ήταν άπερίγραπτη. Φαντασθήτε τί θα ένοιωθε ένας μανιώδης διδλιόφιλος, αν ξαφνικά τον μετέφεραν στην περιοχή διδλιόθηκ της Άλεξανδρείας, πού την είχε κάψει ο Όμαρ! "Ετσι τώρα ήταν κι' ο θεός μου μπρος στους παλαιοντολογικούς τούτους θησαυρούς. Η κατάπληξι του, όμως, έφτασε στο κατακόρυφο, όταν σκύβοντας άρπαξε ένα κρανίο και φώναξε με τρέμουλη φωνή:

— "Άεξ! "Άεξ, ένα ανθρώπινο κεφάλι!

— "Ανθρώπινο, θείε μου; φώναξα γουρλώνοντας τα μάτια.

— Ναι, άνηψι μου! "Α, περίφημοι σοφοί!

"Α, μεγάλοι παλαιοντολόγοι! Γιατί να μη δρίσκεστε εδώ, πού δούσκομαι εγώ;

Για να καταλάβετε τη χαρά του θείου μου, πρέπει να σας πώ πως τον καιρό εκείνο είχε ξεσπάσει στην Εύρωπη μιά μεγάλη συζήτησι άνάμεσα στους σοφούς για κάποιο ανθρώπινο σαγό-



## ‘Ο Ζαντόβ έτοιμοθάνατος!



— ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ! ξεφωνίζει ή Τοίχλ καθώς τὰ γαλάζια νερά του μεγάλου καταρράκτη τή γκρεμίζουν σ’ ένα τρομακτικό ύγρο κατακόκκινο βάραθρο.

Είναι φανερό πώς τὰ νερά αυτά, πέφτοντας κάτω, αλλάζουν άμέσως χρώμα.

Πίσω από τήν Τοίχλ και σέ μικρή απόστα-

σι γκρεμίζονται, όπως και αυτή: ό Ζαντόβ και ή Ζάμπα...

‘Ο ύπέροχος “Ελληνας και στόν άέρα άκόμα άπλώνει τ’ άσαλένια μπράτσα του σαν νά θέλη νά συγκρατήσει τήν όμορφη και “κρυφαγαπημένη” του κοπέλλα.

Πλάί τους, σ’ ένα κλαδί δέντρου πού έξέχει από τὰ νερά του καταρράκτη, βρίσκεται σκαρφαλωμένος κι’ όρθός ό άπερίγραπτος Κακαράκ. Γελάει βλέποντας, από τή σιγουρη θέσι του, τόν Ζαντόβ, τή Ζάμπα και τήν χοντρο Τοίχλ, νά γκρεμίζονται στό ύγρο βάραθρο. Ένώ από πάνω του άκριβώς και καθισμένο σέ άλλο κλαδί, ένα από τὰ τετραπόδαρα, ό Τέν, του έχει γυρίσει τὰ όπισθια. Και ξαλαφρώνεται άδιάντροπα. “Ετσι πού τὰ ευωδιαστά “πρωϊόντα” του νά

πέσουν και νά σκάσουν πάνω στή φαλακρή κεφαλα του Σουβλερομούττι πού φωνάζει:

— Στο καλό παιδιάαα! Και καλές... μπουρμπουλήθρες!

Μά τήν ίδια στιγμή, καθώς νοιώθει νά σκάσει στο κεφαλί του ή ευωδιαστή “βόμβα” του Τέν, κάνει νά γυρίσει πρός τὰ έπάνω ξαφνιασμένος. “Ετσι, παραπατώντας, χάνει τήν ισορροπία του. Γκρεμίζεται κι’ αυτός από τό κλαδί. Και τὰ νερά του καταρράκτη τόν παρασύρουν άμέσως πρός τό ύγρο του βάραθρο....

Οί στιγμές για τούς τέσσερις τώρα συντρόφους είναι άφάνταστα τραγικές! Είναι βέβαιο πώς, πέφτοντας μέσα σ’ αυτόν τόν τρομακτικό σίφουνα του ύγρου στοιχείου, όλοι τους θά βρούνε βέβαιο και φριχτό θάνατο.

‘Ο άμοιρος Κακαράκ, καθώς γκρεμίζεται από τό κλαδί πού σπριζόταν, φωνάζει με άπόγνωσι άλλα και άγέρωχα:

— Σχωράτε με, μάγκες, και ζωή στα καταικομούλαρά σας!

“Ομως, ξαφνικά γίνεται κάτι πού κάνει άκόμα πιό τραγική τή θέσι τών τεσσάρων ήρώων μας:

Μά ή συναρπαστική αυτή περιπέτειά μας έχει και κάποιο παρελθόν. ‘Απ’ αυτό πρέπει νά ξεκινήσουμε για νά μπορέσετε νά παρακολουθήσετε με άνεσι τὰ γεγονότα.

‘Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα, ό Κακαράκ και ή

Τσίχλ, ύστερα από συνταρακτικές περιπέτειες που είχαν με δυο λευκούς κακούργους, προχωρούν τώρα στη Ζούγκλα. Γύρω τους μαίνεται μια άγρια τροπική μπόρα με κατακλυσμαία νεροποντή!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας λέει σε μια στιγμή στην όμορφη και «κρυφαγαπημένη» του Έλληνίδα:

— Πρέπει να ψάξουμε, Ζάμπα: Να βρούμε τους δυο χωρισμένους σιαμαίους αδελφούς: τόν Χουάιτ και τόν Μπλάκ.

— Είναι ανάγκη, Ταρζάν;

—Ναι... Γιατί, όσο ο κακούργος αυτός λευκός ζει, είμαι βέβαιος πως μεγάλες συμφορές μας περιμένουνε!

Όμως την ίδια στιγμή ανθρώπινα θέματα, μαζί με βαρεία πονεμένα βογγητά, φθάνουν στ' αυτιά τους.

Ο Ταρζάν, η Ζάμπα και τα Παιδιά σταματάνε, για λίγες στιγμές ανήσυχτοι. Τέλος, και σαν από σύνθημα, τρέχουν όλοι μαζί προς την κατεύθυνση που ακούγονται τα βογγητά (\*)

Και νά : Τα μάτια τους αντικρύζουν σε λίγο τόν υπέροχο Έλληνα Ζαντόβ: Τ' άτρομπο παλληκάρη που η γροθιά του είναι σκληρή σαν τ' αστάλι και η καρδιά του μαλακιά σαν τ' κερί τής μέλισσας.

Βρίσκεται ο άμοιρος σε κακά χάλια. Μόλις καταφέρνει να σέρνει τα πόδια του. Τό πρόσωπο και τ' κορμί του όλόκληρο είναι γεμάτα ματωμένες πληγές. Τα βαρεία βογγητά του δείχνουν πως οί πόνοι που νοιώθει είναι φρικτοί κι' άβάστακτοι.

Μ' ένα γρήγορο πήδημα ο Ταρζάν βρίσκεται κοντά του. Τόν σηκώνει στα γερά και δυνατά του μπράτσα. Τόν αποθέτει ανάσκελα πάνω στο μαλακό παχύ γρασιδί.

Ταυτόχρονα κι' η Ζάμπα, με' μεγάλο ενδιαφέρον που δέν καταφέρνει να κρύψει, γονατίζει πλάι του. Αρχίζει να τού δίνει τις πρώτες βοήθειες. Ένω από τα μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της κατακυλάνε θερμά δάκρυα πονεμένης αγάπης.

Η Χόντρο-Τσίχλ αναρωτιέται κυττάζοντας με φρίκη τ'ο πετοσκομμένο και καταματωμένο κορμί τού Ζαντόβ:

— Καλέ από τι νάνιν' έτοι, άραγες;!

— Μάλλον από... πούντιασμα!, τής αποκρίνεται σοβαρός ο Κακράκ. Δέν τού ρίχνεις καμμία βεντούζα, λέω εγώ!

— Τρομάρα στα μπατζάκια σου!, τού κάνει εκείνη. Και μπαρδόν για τή... φράσις!

Ο Σουβλερομύτης ρίχνει μια θαυμαστική ματιά στην φουσκωτή κι' αφράτη «Τσίχλα» του:

— Σαν «έφτάζυμη» τυγχάνεις, αδελφούλα μου!, τής λέει.

(\*) Διάβασε τ'ο προηγούμενο τεύχος τής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» αριθμ. 13, που έχει τόν τίτλο: «Τ'ο άντρο τής Λευκής Μάγισσας».

Σε λίγο οί στοργικές περιποιήσεις τής Ζάμπα συνεφέρουν κάπως τόν Έλληνα. Έτσι ο άνυπόμονος Ταρζάν βρίσκει τήν ευκαιρία να τόν ρωτήσει:

— Πέσ' μου Ζαντόβ: Πώς έγινες έτσι; Τι κακό συναπάντημα είχες;

Κι' εκείνος, με άδύναμη ξεψυχισμένη φωνή, αρχίζει να περιγράφη τή φοβερή περιπέτειά του:

## Οί άθλοι τού λευκού κακούργου!

— ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ τ'ο κουφάρι τού γιατρού Χουρσυντουμπούν, ξεκίνησα — όπως θυμάσαι — από τή σπηλιά σου. Έφτασα, ύστερ' από πολύωρη πορεία, στη φυλή που άνηκε ο νεκρός γέρος. Τόν παρέδωσα στους δικούς του να τάν θάψουν... Με φιλοξένησαν τή νύχτα εκεί. Τήν άλλη μέρα έφυγα. Πήρα τ'ο δρόμο για τή σπηλιά μου...

»Όμως σ'ο δρόμο συναπαντήθηκα μ' ένα γνωστό μου φύλαρχο. Είχε θυγή σ'ο κυνήγι μαζί με μερικούς μαύρους του.

»Αυτός μου είπε πως, καθώς έρχόταν, και σε μικρή απόσταση προς τ'ο βορρά, είδε δυο παράξενους ανθρώπους: έναν λευκό, με κακιά έκφραση. Κι' έναν μαύρο με πρόσωπο γεμάτο καλωσύνη. Έτρεχαν πιασμένοι απ' τ'ο χέρι. Σαν δυο αγαπημένα αδελφάκια...

» Κατάλαβα άμέσως πως οί δυο αυτοί άγνωστοι σ'όν φύλαρχο ήταν τα άλλοτε ένωμένα στη ράχι αδελφια: Ο Χουάιτ και ο Μπλάκ. Κι' άμέσως, παρατώντας τόν φύλαρχο και τούς μαύρους του, έτρεξα να τούς συναντήσω. Να χτυπηθώ με τόν κακούργο Χουάιτ. Να τόν τιμωρήσω όπως τού άξιζε.

»Και η τύχη δέν άργησε να με βοηθήσει: Περνώοντας πλάι από ένα μικρό ξέφωτο, μου φάνηκε σ'α νάκουσα ένα σιγανό νέγρικο τραγούδι... Προχώρησα άθόρυβα. Κρύφτηκα πίσω από τούς κορμούς τών δέντρων που πλαισίωσαν τ'ο ξέφωτο. Ήταν τα δυο αδελφια που έψαχνα να βρω.

»Ο Χουάιτ, ξαπλωμένος ανάσκελα κάτω σ'ο παχύ γρασιδί, κοιμώταν θαθειά. Ένω ο Μπλάκ, καθισμένος πλάι του σε μιά πέτρα, σιγανοτραγουδούσε ένα άργό θρησκευτικό τραγούδι τών νέγρων. Ο σκοπός του έμοιαζε σαν νανούρισμα...

»Ήταν φανερό πως ο μαύρος ξαγρυπνούσε για να φυλάη και να προστατεύη από κάθε κίνδυνο τόν λευκό αδελφό του.



— Έ, Μπλάκ, τού φωνάζω. Παράτσοε αὐτὸν τὸν κακοῦργο Χουάιτ. Ἔλα νὰ γίνης σύντροφος καὶ σύμμαχός μας...

» Ὁ μαῦρος σταμάτησε ἀπότομα τὸ τραγούδι του. Γύρισε ξαφνιασμένος καὶ με εἶδε. Κι' ἀμέσως, σκύβοντας, σκοδόντισε καὶ ζύπνησε τὸν λευκὸ ἀδελφὸ του. Λίγες στιγμὲς μετὰ κι' οἱ δύο τους βρισκόνταν ὀρθοί.

» Ἐνῶ, πιστεύοντας πῶς θὰ ἔχω νὰ κάνω μόνο με τὸν ἕνα, προχώρησα κοντά: — Χουάιτ, λέω στὸ λευκὸ. Πολλὰ ἐγκλήματα ἔχεις κάνει ἀπὸ τὴ στιγμή πού πάτησες τὸ πόδι σου στὴ Ζούγκλα. Ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ προστατέψης τὴ ζωὴ σου. Δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ ἂν δὲν πετάξω τὸ βρωμερὸ κουφάρι σου στὰ πεινασμένα ὄρνια!

» Κι' ἀμέσως, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα, τὴ σήκωσα γιὰ νὰ τοῦ τσακίσω τὸ κεφάλι. Ὅπως κάνουν ὅλοι ὅταν ἔχουν μπροστά τους ἕνα φαρμακερὸ φίδι.

» Ὅμως ὁ ἀπαίσιοσκακοῦργος κάνοντας μιὰ ἀπότομη κίνησι, κατάφερε ν' ἀποφύγη τὸ κτύπημά του. Καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι του ἔκανε, με τὴ σειρά του, νὰ μοῦ τὸ καρφίωσῃ στὴν καρδιά. Μὰ πρόλαβα κι' ἐγὼ με μιὰ γροθιά μου. Τὸν ἔκανα νὰ σωριαστῇ κάτω, πέντε βήματα μακρὰ.

» Ἔτσι, δὲν ἀργήσαμε νὰ πιστοῦμε στὰ χέρια. Ἄρχισε ἀνάμεσά μας μιὰ θανάσιμη μονομαχία!...

» Ὅμως τὰ μπράτσα μου ἔνοιωσαν πῶς ὁ Χουάιτ ἦταν πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅσο φαντάζομαι. Πολλὲς φορές κατάφερνε νὰ με φέρη σὲ δύσκολη θέσι. Εὐτυχῶς πού τὸ μαχαίρι τοῦ εἶχε ξεφύγει καθὼς σωριάστηκε κάτω με τὴν πρώτη γροθιά μου. Ἄλλοιῶς, ἴσως καὶ νὰ μὴ ζοῦσα τώρα νὰ σὰς μιλάω γι' αὐτόν...

» Ὅπου τέλος, σὲ μιὰ στιγμή: οἱ δύο παλάμες μου κατάφεραν ν' ἀγκαλιάσουν τὸ λαιμὸ του. Ἄρχισα νὰ τὸν σφίγγω δυνατὰ γιὰ...

Ὁ Κακαράκ, πού τόσο ὦρα ἄκουγε τὸν Ζαντόβ σιωπηλός, τὸν διακόπτει τώρα:

— Δὲν ἔκανες καθόλου καλὰ, ἀδερφέ μου: Ἔτσι πού τοῦ σφίγγεις τὸ λαιμὸ, ἀπὸ πού θάβγαине ἡ... ψυχὴ του;

Ὅμως μιὰ γρήγορη κλωτσιὰ τοῦ Ταρζάν κάνει τὸν Σουβλεροῦπτι ν' ἀποσυρθῇ διακριτικὰ κουτρουβαλώντας δέκα μέτρα πέρα...

— Ἄνάν, ἀδερφέ μου!, μουρμουρίζει καθὼς σπκάνεται τρίβοντας τὰ πονεμένα πινάκια του. Ποδοσφαιριστὴς εἶσαι, μωρὲ Ταρζάνος; Ἡ μουλάρι, μετὰ συγχωρήσεως;

Ὁ Ἑλλένος με τὸ πετσοκομμένο καὶ μπερμένο κορμί συνεχίζει τὴν ἀφήγησι τῆς περιπέτειάς του:

— Με τὴ στιγμή πού ὁ κακοῦργος εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνει τὴν αἰσθήσεώς του, κι' ἕνας

θανατερὸς ρόγχος ἔβγαине ἀπὸ τὸ σφηγμένο λαιμὸ του, κάτι φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται:

### “Ἐνα φρικτὸ μαρτύριο!”



— ΞΑΦΝΙΚΟ καὶ δυνατὸ κτύπημα πέτρας νοιώθω στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μου. Τὰ μπράτσα μου παραλύουν. Ὁ λαιμὸς τοῦ Χουάιτ ξεφεύγει ἀπὸ τὴς παλάμες μου. Κλονίζομαι. Σωριάζομαι ἀργὰ κάτω, μισοαναίσθητος.

» Ἐβλεπα, ἄκουγα καὶ καταλάβαινα ὅλα ὅσα γίνονταν γύρω μου. Μὰ δὲν εἶχα πιά καμμιά δύναμι ν' ἀντιδράσω.

» Καὶ νά: Ἄμέσως ὁ Μπλάκ — ὁ ἄλλοτε τόσο εὐγενικός καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος — ξανασπκάνει τώρα τὴν πέτρα πού με εἶχε κτυπήσει. Ἐτοιμάζεται νὰ με ξανακτυπήσῃ κάτω πού βρισκόμουν. Νὰ μοῦ τσακίσῃ, αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ κεφάλι. Νὰ μοῦ χάρισῃ τὸ θάνατο.

» Ὅμως ὁ κακοῦργος λευκὸς ἀδελφός του, τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ: — Μή, Μπλάκ!, τοῦ λέει. Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ. Θὰ τοῦ κάνω κάτι χειρότερο ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἔτσι, σὰν θὰ τὸν δῇ ὁ Ταρζάν, θὰ πάψῃ νὰ μοῦ μπαίνη στὴ μύτη...

» Ἄμέσως σπκάνει ἀπὸ κάτω τὸ πεσμένο μαχαίρι του. Γονατίζει πλάι μου τρίβοντας με λύσσα καὶ μανία τὰ δόντια. Κι' ἕνα φρικτὸ μαρτύριο ἀρχίζει γιὰ μένα:

» Με τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαίριου τοῦ με κτυπάει συνέχεια στὰ χέρια, στὸ σῶμα, στὰ πόδια. Ἄλλὰ ὄχι δυνατὰ γιὰ νὰ με σκοτώσῃ. Σιγὰ — σιγὰ, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γεμίσω ὀλάκληρος μικρὲς πληγές.

» Ἐγὼ πονᾶω ἀφάνταστα στὸ ἀπάνθρωπο αὐτὸ μαρτύριο. Καὶ συγκεντρώνοντας τὴς λιγοστὲς δυνάμεις μου κάνω μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθειά ν' ἀνασπκωθῶ. Νὰ ἐμποδίσω τὸν Χουάιτ νὰ συνεχίσῃ τὸ φρικτὸ πετσοκομμά του κορμιοῦ μου. Ὅμως ἡ προσπάθειά μου αὐτὴ εἶναι καταδικασμένη: Ὁ Μπλάκ με σπρῶχνει ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ὤμους. Με ξαναρρίχνει κάτω. Μοῦ πιέζει τὰ μπράτσα καθηλώνοντας με ἀκίνητον. Γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἀπαίσιοσ λευκὸς ἀδελφός του νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀβάστακτο μαρτύριό μου...

» Ὅπου τέλος κάποτε ὁ Χουάιτ χόρτασε, φαίνεται, νὰ σκίξῃ τὴς σάρκες μου. Νὰ νοιώθῃ ἄγρια χαρὰ βλέποντάς με ἀκίνητον. Νὰ ξεπηδᾷ ἀπὸ τὴς πληγές. Καὶ τότε με

παράτησε στην τύχη μου, λέγοντας: — "Αν, πριν φοφήσης, προφτάσει να σε δει ο Ταρζάν, πέσε" του πώς έτσι θα τον κάνω κι' αυτόν δεν πέσει στα χέρια μου. Το καλό λοιπόν πού του θέλω είναι να ξεκουμπιστεί κι' αυτός κι' όλοι σας από τη Ζούγκλα. Έγώ τώρα θα γίνω ο άρχοντας της...

» Καί πιάνοντας από το χέρι τον μαύρο αδελφό του έφυγε, συνεχίζοντας την πορεία του προς το βορρά... Έγώ μόρρεσα σε λίγο ν' άνασκηθώ. Προχωρούσα σιγά — σιγά για...

— Που πήγαινες;, τον ρωτάει με βουρκωμένα μάτια η Ζάμπα.

— Τραβούσα για τη σπηλιά του Χαρούν. Του μάγου και γιατρού της Ζούγκλας...

— Δεν χρειάζεται πιά, του λέει η Έλληνίδα. Στις πληγές του κορμιού σου έβαλα τα βότανα πού γρήγορα θα τις γιατρέψουν. Μόνο πού έχεις χάσει απ' αυτές το περισσότερο αίμα σου. Είναι ανάγκη να μπή άλλο αίμα μέσα στις φλέβες σου... Κι' αυτό θα στο δώσω εγώ.

Άμέσως τραβάει το μικρό κοφτερό μαχαίρι της...

Ο Ταρζάν πού καταλαβαίνει τι πάει να κάνει, τη σταματάει:

— Όχι, Ζάμπα. Θα του δώσω εγώ το δικό μου αίμα!... Χάραξε λοιπόν τις φλέβες μου. Χάραξε και τις φλέβες τις δικές του. Ένωσε άμέσως τους καρπούς των χεριών μας.

Η πανέμορφη Έλληνίδα συμφωνεί:

— Ναί, Ταρζάν! Καλύτερα έτσι: θα γίνετε και αδέρφια!

Και κάνει γρήγορα τη μετάγγιση αίματος με τον πιό άπλο και πρωτόγονο αυτό τρόπο.

Ο Ταρζάν κι' ο Ζαντόβ τώρα βρίσκονται ξεπλωμένοι άνασκελα και πλάι — πλάι. Ο «καρπός» του άριστερου χεριού του ενός είναι δεμένος με τον δεξιό «καρπό» του άλλου. Και το ευγενικό αίμα του άρχοντα της Ζούγκλας ξεχύνεται μέσα στις φλέβες του υπέροχου Έλληνα.

Ο φαλακρός «Παλάτσος της Ζούγκλας» πού παρακολουθεί τη σκηνή, ρωτάει την Τσίβλ κακαράκινα:

— Έ, ντρή-χο και μπ-ζυ-φτά-ε! Άν θουν-των-κα-να-α- τά τά-μα-αί-τους,, ρεισ-ξέ τι θα νη-γι;

— Τι, τζιτζιφιογκάκι μου;

— Ο Ζάν-ταρ θα νη-γι ρόσ-σκλη ντράσ-άν...

— Και ο Ζαντόβ;

— ...δο-ι-ρό-κο!

Μά νά: Η Ζάμπα, σαστισμένη καθώς είναι, κάνει κάτι πού δεν είναι καθόλου ευγενικό. Γονατισμένη πλάι στον άμορφο μελαχροινό Έλληνα, περιποιείται μονάχα αυτόν. Σά να μη θλέπη, η νάχη ξεχάσει

πώς πλάι του βρίσκεται ο άρχοντας της Ζούγκλας. Πού δίνει το αίμα της καρδιάς του για να τον σώσει. Σε μία στιγμή, μάλιστα, καίθευει τα κατάμαυρα σγουρά μαλλιά του Ζαντόβ.

Τα βαθυγάλαζα μάτια του Ταρζάν σκοτεινιάζουν. Σάν θάλασσα πού τη σκέπασαν ξαφνικά μαύρα σύννεφα. Έξαντλημένος, κι' αυτός τώρα από το αίμα πού χάνει, φιθυρίζει στην «κρυφαγαπημένη» του κοπέλα:

— Ίσως να τον κουράζουν οι περιποιήσεις και τα χάδια σου, Ζάμπα!... Καλύτερα θα ήτανε νά...

Ο Έλληνας τον κόβει:

— Ζηλεύεις, Ταρζάν; ρωτάει ψυχρά.

Και τραβώντας άπότομα το χέρι του το ξεσμίγει από το δικό του.

Άνήσυχη η Ζάμπα σφίγγει με το ίδιο μαχητή τις φλέβες του άρχοντα της Ζούγκλας. Σταματάει την αίμορραγία τους.

Στό μεταξύ ο Ζαντόβ έχει πεταχτεί όρθός. Το αίμα του Ταρζάν τον έχει κάνει να νοιώθη πάλι γερός και δυνατός!

Τό ίδιο κάνει κι' ο ξανθός γίγαντας. Αυτός όμως άνασκηνεται άργά και με δυσκολία. Το αίμα πού χάρισε τον έχει άφανταστα έξαντλήσει.

Οι δυο άνδρες στέκουν τώρα ο ένας αντίκρυ στον άλλον. Άγριοι κι' έπιθετικοί!

## Ο «Σκληρός άντρας» έν δράσει



Ο ΕΛΛΗΝΑΣ πού η μεγάλη και άγνή άγάπη του για την άμορφη Ζάμπα θολώνει το μυαλό του, δεν ξέρει, πολλές φορές, ούτε τι λέει, ούτε τι κάνει.

Και νά: Μουγγρίζει τώρα άγρια στον άρχοντα της Ζούγκλας:

— Τράβα στη σπηλιά σου, Ταρζάν. Μονάχα ένας ήλιθιος θα μπορούσε να έλπιζε στην καρδιά της Ζάμπα. Αυτή άνήκει σ' έμένα!...

Και δίνοντας μία θάνασι σπρωξιά στον Ταρζάν, τον σπρωρίζει κάτω.

Όμως ταυτόχρονα το χέρι της δικιας Έλληνίδας σηκώνεται. Κι' ένα δυνατό χαστούκι ακούγεται στό μάγουλό του:

— Άχάριστε!, του λέει. Με τη δύναμη πού πήρες από το αίμα του τον σπρώχνεις;

Και, βοηθώντας τον άμέσως, ξανασηκώνει όρθο τον άρχοντα της Ζούγκλας. Περνάει το χέρι της στό μπράτσο του:

— Πάμε, Ταρζάν, τού κάνει. Σου ζητώ συγγνώμη αν έκανα κάτι που να σε στενοχωρήσει...

— Πάμε, λέει κι' ή Τσίχλ στον Κακαράκ τραβώντας τον, κι' αυτή, από το μπράτσο.

— Πάμε, αλλά εγώ δεν... έρχομαι, τής κάνει εκείνος.

"Όμως ό Ταρζάν δεν αφήνεται να παρασυρθῆ από τή Ζάμπα. Μένει ακίνητος στη θέση που βρίσκεται, λές και τὰ πόδια του έχουν πετάξει ρίζες στο χώμα. Και άγκαλιάζοντας μ' ένα ψυχρό θλέμμα του τήν όμορφη κοπέλλα, τής άποκρίνεται:

— "Αφσέ με, σε παρακαλώ. Καλύτερα θά είναι να μη σε ξαναδώ στα μάτια μου!...

Και ξεκινώντας άργά και σέρονοντας τὰ πόδια του από τήν εξάντλησι τής αίμοδοσίας που έκανε, τήν άποχαιρείται τὸ ίδιο ψυχρά:

— Γειά σου, Ζάμπα! Είθε τὰ θήματά μας να μη ξανασυναυτηθούν ποτέ στη Ζωή!...

Λίγες στιγμές μετά, ό άρχοντας τής Ζούγκλας έχει καθῆ πίσω από τήν πυκνή κι' άγρια θλάσπσι. Πάίρνει κατεύθυνσι πρὸς τή δύσι. Εκεί που βρίσκεται ή μαρτυρική σπηλιά τής άτέλειωτης μοναξιάς του...

"Η Ζάμπα δείχνει άφάνταστα θυμωμένη τώρα. Τὰ λαμπερά μάτια της έχουν σκοτεινιάσει. Και τὰ μαργαριταρένια δόντια της σφίγγονται: Σὰ να δαγκώνουν τήν προσβολή που τής έκανε ό Ταρζάν!

"Ο Ζαντόβ, που είχε παρακολουθήσει όλόκληρη τή σκηνή, πλησιάζει τώρα τή Νέα. Κάνει να τήν παρασύρη έλαφρά από τὸ μπράτσο:

— Πάμε, Ζάμπα, τής λέει. Θά σε συνοδέψω μέχρι τή μικρή λίμνη που βρίσκεται τὸ καλύδι σου...

"Η Ζάμπα τραβάει άπότομα τὸ χέρι της από τὸ δικό του:

— "Αφσέ με. Θά πάω μονάχη μου ως εκεί...

"Ο "Ελληνας, επιμένει εύγενικά:

— Δεν είναι σωστό... "Αμέτρητοι κίνδυνοι παραμονεύουν μέσα στην πυκνή θλάσπσι τής Ζούγκλας. Δεν θά ήθελα να πάθεις κακό...

Τὰ νεύρα τής Ζάμπα ξεσπᾶνε τώρα σάν ξαφνική τροπική μπόρα. Ξεφωνίζει άγρια και δυνατά:

— Φύγε κι' εσύ! Δεν θέλω κανέναν σας να θλέπω στα μάτια μου!... Σὰς μισώ και τούς δυό. Κι' έσένα πὸ πολύ άκόμα!... Είσαι άνανδρος, γελοίος, τιποτένιος!...

"Ο Ζαντόβ κάνοντας ένα πλάγιο δῆμα έρκεται ακριβώς άντίκρου τής. Τής λέει ήρεμα. Χαμογελαστά:

— Πάιν λίγο. άγαπητή Ζάμπα, μου έκανες τή μεγαλύτερη προσβολή που μπορεί να δεχθῆ ένας άνδρας: Να με χαστουκί-

σης. "Όμως λέξι δεν σου είπα: Γιατί είχες δικιο!... Τώρα όμως μ' έβρισες θαρειά. Και τὸ δικιο τὸκω εγώ! Κατάλαβες;

Ταυτόχρονα και με τήν τελευταία λέξι, τὸ πρόσωπό του από χαμογελαστό γίνεται άγριο. Τινάζει τὸ άριστερό του χέρι. "Αρπάζει τήν όμορφη κοπέλλα από τὰ μαλλιά. "Ενώ με τὸ δεξι του χέρι άρχίζει να τήν κτυπάει στο πρόσωπο με λύσσα και μανία:

Κλάφ, κλούφ... Κλάφ, κλούφ...

Μιά άριστερά. Μιά δεξιά.

Στὴν αρχή ή Ζάμπα κάνει ν' αντιδράση. Σχίζει με τὰ νύχια της τὸ πρόσωπό του. Ζητάει να του θγάλη τὰ μάτια...

Μά γρήγορα τὰ δυνατά κτυπήματα του αντιπάλου στο κεφάλι της τή ζαλίζουν. Μισοχάνει τις αισθήσεις της. Κλονίζεται για να σωριασθῆ κάτω. "Όμως ό σκληρός Ζαντόβ τή συγκρατεί από τὰ μαλλιά. "Εξακολουθεί να τήν κτυπάει. Με μεγαλύτερη λύσσα και μανία!.

Τὸ πρόσωπο τής άμοιρης κοπέλλας γεμίζει μελανές δαχτυλιές. "Η μύτη της άνοίγει. "Ενας μικρός καταρράκτης από κόκκινο άχνιστό αίμα ξεχύνεται στα πλατειά λαξεμένα στήθεια της.

Κι' όμως, ό άνάλγητος "Ελληνας εξακολουθεί να τήν κτυπάει...

"Όσπου ή Ζάμπα άπομένει στο χέρι του άναίσθητη. Κρεμασμένη από τὰ μαλλιά της...

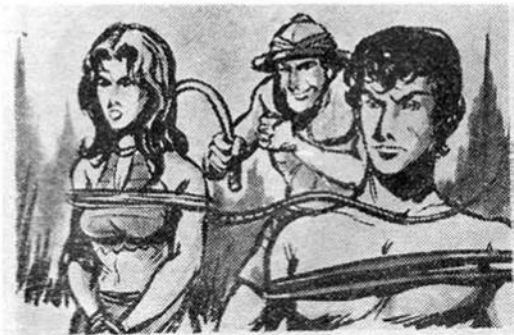
"Ο Ζαντόβ τήν παρατάει να σωριασθῆ κάτω σάν άψυχο, κουφάρι. Κι' άμέσως ξεκινάει. Φεύγει άργά...

"Ο Κακαράκ, που παρακολουθούσε τή δραματική αυτῆ σκηνή, μουρμουρίζει τώρα:

— "Εν τάξει, μάρμπα και... γειά στα χέρια σου!

"Αμέσως τὸν ρωτάει δείχνοντας με τὰ μάτια του τήν πεσμένη κάτω κι' άναίσθητη κοπέλλα:

— "Αν εσύ κουράστηκες, άδερφέ μου,



"Ο λευκός κακούργος Χουάιτ χτυπάει άλύπητα με τὸν θούρβουλα τὸν Ζαντόβ και τή Ζάμπα. Τὰ μισόγυμνα κορμιά τους γεμίζουν από ματωμένες αύλακιές.

πέστο μου: την περνάω εγώ... δεύτερο χέρι!

Ή Τοίχλ ζηλεύει:

— Μώρ' τί μάς λές;! Καλὲ ἐδῶ διψάει ἡ αὐλή σου. Κι' ἐσὺ ἀλλοῦ θὰ χαρμιζης τὰ χαστούκια σου; Καλὲ ἄκου: λογική!...

Ὁ Σουβλερομύτης τὴν κυττάζει παραξευμένος:

— Γουστάρεις στράκες, μωρὲ ἐφτάζυμη; Ἡ Χοντρή χαμηλώνει ναζιάρικα τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα:

— Δὲν ξέρω... Πάντως τρελλαινομαι γιὰ τοὺς... σκληροὺς ἄντρες!

Ὁ Κακαράκ τινάζει τὸ ἀριστερὸ χέρι του. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ταυτόχρονα σηκώνει τὸ δεξί του γιὰ νὰ τῆ... χειροτονήσῃ:

— Μείνε ἥσυχη!, μουρμουρίζει ἀγέρωχα. Θὰ φᾶς χαστούκι πού θὰ φωνάξης «μπὶρ ἀλλάχ»!

Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ τῆς δώσῃ τὸ πρῶτο, ἕνας κρότος δυνατὸς σὰν βαρελότου ἀκούγεται:

— Κράουσου!

Εἶναι ἡ παχουλὴ χερούκλα τῆς Χοντρῆς. Πὺ πέφτοντας ἀκαριαίᾳ στὸν μαρτυρικὸ σῆρκο του, τὸν κάνει νὰ πετάξῃ σπίθες! Ἐνῶ ὁ ἄμοιρος Σουβλερομύτης μουρμουρίζει:

— Μπὶρ Ἀλλάχ, ἀδερφέ μου!

Ἀμέσως αὐτοσυχαίρεται σφίγγοντας τὸ ἕνα χέρι του μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ λέγοντας στὸν ἑαυτὸ του:

— Μπράβο, Κακαράκαρε!... Μόνον ἕνας ἄντρακλας σὰν κι' ἐσένα μποροῦσε ν' ἀντέξῃ τέτοια φάπα! Ἀμέεεε!;

Ὅμως ἡ Τοίχλ εἶχε πάρει φόρα. Ξανασηκώνει τὴν παλάμη τῆς γιὰ νὰ ζευγαρώσῃ τὴν πρώτη καρπαζιά.

Μὰ αὐτὴ τῆ φορά δὲν προφθαίνει. Κάτι ξαφνικὸ γίνεται πού κάνει κι' αὐτὴν καὶ τὸν Κακαράκ νὰ σκαρφαλώσουν, σβέλτοι σὰν πῖθκοι, στὸ πιὸ κοντινὸ τους δέντρο.



Ἐξω φρενῶν ἡ ὁμορφὴ Ζάμπα τινάζει τὸ δεξί τῆς χέρι. Ὁ Ζαντόβ δέχεται ἀπὸ τὴν παλάμη τῆς φοβερὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο. Ὅμως δὲν κάνει καμμιά κίνησι ν' ἀντιδράσῃ...

Ταυτόχρονα ἕνα τρομακικὸ πλάσμα παρουσιάζεται:

## Ὁ σωτήρας παραμονεύει



Εἶναι ἕνας τεράστιος μαυροπράσινος σκορπιός!

Ἄνοικτες κι' ἀπλωμένες προηγουμένως οἱ φοβερὲς δαγκάνες του!... Ἄνασκημένη κι' ἐπιθετικὴ ἀκολουθεῖ ἡ σπονδυλωτὴ οὐρά του μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί...

Τὸ φορικτὸ αὐτὸ τέρας προχωρεῖ ἀργά, μὲ κατεύθυνσι πρὸς

τὴν πεσμένη κάτω κι' ἀναισθητὴ Ζάμπα. Τὸ κορμί του ἀναδίνει μιὰ βαρεῖα ἀποκρουστικὴ μυρωδιά.

— Καλὲ τί σκορπιάρaros εἶν' αὐτός!, ψιθυρίζει μὲ δέος ἡ Τοίχλ.

Ὁ Κακαράκ κυττάζει ἀπὸ ψηλά κάτω, σὸ νὰ μὴ τὸν διακρίνῃ τάχα:

— Ποιός; Ἄ, γι' αὐτὸ τὸ... σκορπιαδάκι λές; μουρμουρίζει μὲ περιφρόνησι.

Καὶ προσθέτει παλληκαρία:

— Καλὰ πού δὲν εἶμαι κάτω, ἀδερφέ μου! Θὰ τὸ πάταγα νὰ τὸ... λυώσω, τὸ φουκαριάρικο!

Στὸ μεταξὺ ἡ δεξιὰ δαγκάνα τοῦ τρομακτικοῦ ἔρπετου φθάνει κοντὰ στὴ Ζάμπα. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τῆ μέση. Τῆ σηκώνει μερικὲς πιθαμὲς πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ χωρὶς νὰ τὴν κτυπήσῃ μὲ τὸ κεντρί, συνεχίζει τὴν ἀργὴ πορεία του...

Ἡ Χοντρή, ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, κατευοδώνει τὴν ἀναισθητὴ κοπέλλα μὲ ἀναφυλλητά:

— Στὸ καλὸ, κυρά μου! Τώρα πού ξοφλᾶς ἐσὺ, μιὰ μονάχα... ὁμορφὴ θὰ μείνω στὴ Ζούγκλα!

Συγκινημένος κι' ὁ Κακαράκ ἀποχαιρετίζει τὴ μελλοθάνατη αἰχμάλωτη τοῦ σκορπιοῦ μ' ἕνα ἀρλουμποφιλοσοφικὸ στικάκι του:

«Ἡ ὁμορφιά μέσ' τῆ ζωῆ  
εἶναι τρανὸ προνόμιο!  
Καὶ τώρα τράβα στὸ καλὸ  
κι' ἀπὸ τὸ... πεζοδρόμιο!»

Μὰ νά: Πρὶν, καλὰ - καλὰ, προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸ στικάκι του, ἕνα δυνατὸ καὶ ἄγριο ἀνθρώπινο οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ:

— Ὅσουσου!... Ὅσουσουσουσου!...

Εἶναι ὁ Ζαντόβ πού φθάνει τρέχοντας γιὰ νὰ σώσῃ τὴν «κρυφαγαπημένη» του κοπέλλα.

Βέβαια, τὴν εἶχε κτυπήσει βάνουσα μέ-



## Διαβάζετε

- Το εβδομαδιαίο περιοδικό αυτότελων περιπετειών

### Μικρός ΗΡΩΣ

- 'Απόδειξις τής εξαιρετικής ποιότητός του είναι ότι εκδίδεται συνεχώς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

χρι πού τὴν ἄφησε νὰ σωριαστῆ κάτω μισοπεθαμένῃ...

Μὰ δὲν τὴν εἶχε παρατήσῃ ἐκεῖ ἀναίσθητη καὶ στὴν τύχη τῆς, ὅπως εἶχαμε ὄλοι μας, νομίσει...

Κάνοντας πῶς φεύγει, εἶχε προχωρήσει καὶ κρυφτῆ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημείο πού ἐκείνη βρισκόταν. Περίμενε ἔτοιμος νὰ κυθῆ καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ, ἀντιμετωπίζοντας κάθε κίνδυνον πού θὰ τὴν ἀπειλοῦσε...

Κι' ὅταν ἀκόμα ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα θὰ συνέρχεται, ξαναβρίσκοντας τὴς αἰσθήσεις τῆς, θὰ τὴν παρακολουθοῦσε ἀθέατος μέχρι νὰ φθάσῃ στὸ σίγουρο καλύβι τῆς στὴ μέση τῆς μικρῆς λίμνης...

"Ἔτσι τώρα, βλέποντας ἀπὸ τὴν κρυψώνα του τὸν Κακάρικ καὶ τὴν Τσιχλ νὰ σκαρφαλώνουν στὰ κλαδιὰ ἐνὸς δέντρου, ὑποψιάζεται πῶς κάποιοι ξαφνικὸς κίνδυνος θὰ τοὺς εἶχε ἀπειλήσει. Καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ ἦταν τραγικὸς καὶ μοιραῖος γιὰ τὴ Ζάμπα, πού τὴν εἶχε ἀφήσει κάτω ἀναίσθητη.

Φθάνει λοιπὸν ἐκεῖ ἀνήσυχος. Ἀντικρῦζει μὲ φρίκη τὸν γιγάντιο σκορπιὸ νὰ κρατῆ στὴ δαγκάνα του τὴν ἄμοιρη κοπέλλα.

Ὁ Ζαντόβ νοιώθει πῶς αὐτὸς καὶ μόνο εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ κακὸ πού πρόκειται νὰ γίνῃ. Καὶ τρελλὸς ἀπὸ τρόμο καὶ ἀπόγνωση γιὰ τὴ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης του κοπέλλας, κάνει τ' ἀδύνατα - δυνατὰ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ.

Στὴν ἀρχὴ κτυπάει μὲ λύσσα καὶ μανία τὸ ρόπαλό του πάνω στὸν τεράστιο σκορπιό. Μὰ τὸ κορμί του εἶναι ἀφάνταστα σκληρό. Καὶ τὸ ρόπαλο γρήγορα σπάζει.

"Ἰσως, βάζοντας σὲ κίνδυνον θανάτου τὴ ζωὴ του, πέφτει πάνω σὲ μιὰ δαγκάνα τοῦ ἔρπετου θηρίου. Τραβάει σὺν τρελλὸς τὰ δύο σαγόνια τῆς. Πασοχίζει νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Ζάμπα.

"Ὅμως ἀλλοίμονο!... Τὸ μόνο πού καταφέρνει σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια εἶναι νὰ βρῆ κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη μ' ἐκείνην.

Ὁ σκορπιός - ἄγνωστο γιατί - ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀκαριαῖα μὲ τὸ κεντρί τῆς

οὐράς του, τὸν ἀρπάζει, ζωντανὸν κι' αὐτὸν στὴν ἄλλη φοβερὴ δαγκάνα του! Καὶ ξεκινάει πάλι ἀργὰ γιὰ τὴ φωλιά του. Ἴσως νὰ θέλῃ ἐκεῖ νὰ γυμνάσῃ τὰ μικρά του. Νὰ τὰ θάλῃ νὰ σκοτώσῃ ἐκεῖνα, μὲ τὰ τοὺς κουβαλήσῃ γιὰ νὰ χορτάσουν! τοὺςκουβαλήσῃ γιὰ νὰ χορτάσουν!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή βαρὺ καὶ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάσῃ:

### Τὸ «κεντρί» τοῦ θανάτου



ΕἶΝΑΙ ἕνας γιγαντόσωμος ἐλέφαντας! Μὲ τὴν ὄσφρησί του εἶχε ἀντιληφθῆ ἀπὸ ἀπόστασι τὴν παρουσία τοῦ τεράστιου φαρμακεροῦ σκορπιοῦ. Καὶ φθάνει τρέχοντας νὰ τὸν ποδαπατήσῃ.

"Ὅμως ἀλλοίμονο καὶ πάλι. Πρὶν τὰ βαρεῖα πλατεῖα πέλματα τοῦ παχύδερμου

προφθάσουν νὰ συντρίψουν τὸ τέρας, ἐκεῖνο καταφέρνει, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, νὰ λοξοδρομήσῃ. Καὶ καθὼς ὁ ἐλέφαντας προσπερνάει, ὁ σκορπιὸς προλαμβάνει νὰ καρφώσῃ τὸ φοβερὸ κεντρί τῆς σπονδυλωτῆς οὐράς του στὸ πσινὸ δεξί του ποδάρι.

Οὔτε τρία ἀκόμη θήματα δὲν προφθαίνει νὰ κἀνῃ τὸ γιγάντιο ζῶο καὶ σωριάζεται ἀπότομα κάτω. Λὲς καὶ τὸ βρῆκε ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι!

Τινάζει τὰ πόδια καὶ τὴν προβοσκίδα του, στριγγλίζοντας μὲ τραγικὴ ἔκφρασι πόνου. "Ὁσπου, ὑστερ' ἀπὸ ἕναν τελευταῖο φοβερὸ σπασμὸ ὀλόκληρου τοῦ γιγάντιου κορμιοῦ του, ἀπομένει ἀκίνητο. Νεκρὸ!

Τὸ θανατερὸ φαρμάκι τοῦ σκορπιοῦ εἶχε κεραυνοβολήσῃ τὸν ἐλέφαντα. Αὐτὸν πού ἔφτασε ἐκεῖ γιὰ νὰ σώσῃ τὰ δύο του θύματα...

Καὶ τὸ ἀπαίσιο ἔρπετό ξεκινάει πάλι γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀργὴ του πορεία.

Στὸ μεταξύ, ἀπὸ τὸ σφιζίμο πού κάνουν οἱ δαγκάνες στὸ κορμί τῆς, ἔχει συνέλθῃ ἡ Ζάμπα. Ἀντιλαμβάνεται τὴν τραγικὴ θέσι τῆς. Ξεφωνίζει μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση: - Βοήθειααααα!... Βοήθειααααα!...

Ἀμέσως ὅμως ἀντικρῦζει τὸν Ζαντόβ πιασμένον - ὅπως κι' αὐτὴ - στὴν ἄλλη δαγκάνα τοῦ σκορπιοῦ.

"Ἔτσι, σταματᾷ ἀμέσως τὰ ξεφωνητὰ γιὰ τὴ δικὴ τῆς σωτηρία. Καὶ ξεχνώντας τὴν τραγικὴ θέσι πού ἡ ἴδια βρίσκεται, ἀπλώνει τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν "Ἕλληνα. Τεντώνει τὸ πονεμένο κορμί τῆς γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ. Νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ πόδι.



Ένα κοπάδι από μεγάλες πεινασμένες νεροφίδες περιμένει κάτω τους τέσσερις συντρόφους. Τα ποταμίσια αυτά θηρία κουλουριάζονται στα κορμιά τους.

Νά τον έλευθερώσω από τη λαβή του φοβερού έρπετου.

Μά, φυσικά, τίποτα δέν καταφέρνει.

Όμως νά: Ξαφνικά θυμάται τὸ γερό κοφερό μαχαίρι πὸ κρέμεται στὴ ζώνη της. Ἄν καὶ ἡ θήκη του εἶναι πιασμένη στὴ δαγκάνα τοῦ θηρίου καταφέρνει, μὲ μεγάλες προσπάθειες, νὰ τὸ τραθήξῃ ἀπ'αὐτὴν.

Καὶ τότε κάνει κάτι πὸ δείχνει ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑπέροχης ψυχῆς της: Ἄντὶ νὰ κυττάξῃ μὲ τὸ μαχαίρι νὰ σώσῃ τὴ δικὴ της ζωὴ, κάνει κι' ἄλλη μιὰ προσπάθεια νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ζαντόβ:

Μὲ τεντωμένο τ' ὤπλιμένο χέρι της πασχίζει νὰ κόψῃ τὴ δαγκάνα τοῦ σκορπιοῦ πὸ τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτο. Κτυπάει μὲ λύσσα ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἀμέσως μετὰ σπόνδυλο πὸ τὴ συγκρατεῖ.

Καὶ σίγουρα θὰ τὰ κατάφερνε ἂν δὲν συνέβαινε ἓνα ἐντελῶς τυχαῖο γεγονός:

Ὁ σκορπιὸς κάνει μιὰ ἀπότομη κίνηση πλησιάζοντας τὴ δαγκάνα μὲ τὴν ὁποία κρατᾷ τὴ νέα, πρὸς τὴν ἄλλη του δαγκάνα πὸ σφίγγει τὸν Ζαντόβ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μὲ τὸ τεντωμένο χέρι της ἡ Ζάμπα κατεβάζει τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ δώσῃ ἀκόμα ἓνα κτύπημα στὸ σκορπιό. Καὶ φυσικὰ ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου ἀστοχεῖ. Βρίσκει τὸν Ἕλληνα στὴ ράχι. Ἀχνιστὸ τὸ αἶμα του ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη πληγὴ.

Ἡ ἄμοιρη κοπέλλα νοιώθει φρίκη γιὰ τὸ κακό πὸ ἄθελά της ἔκανε. Ὅμως, σὰ νὰ μὴ ἔφθανε αὐτό, ἀκούει ἀμέσως τὸν Ζαντόβ νὰ τῆς λέη:

— Καλὰ ἔκανες, ἀγαπημένη μου. Καὶ πὸ καλὰ θάκανες ἂν κατάφερνες ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου σου νὰ μὲ θρῆ στὴν καρδιά. Φέρθηκα σὰν ἄνανδρος χτυπώντας, πρὶν λίγο, ἐσένα, μιὰ ἀδύναμη γυναίκα. Ἄξιζω λοιπὸν τὴ δίκαιη τιμωρία σου!...

Ἡ Ἑλληνίδα, πού, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ δικὴ της ζωὴ, προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, μένει ἀναυδὴ ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Καταλαβαίνει τὴν τραγικὴν παρεξήγησι: Ὁ Ζαντόβ εἶχε πιστέψῃ πὼς ἡ Ζάμπα ἤθελε μὲ τὸ μαχαίρι της νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὸν κακὸ καὶ θάναυσο τρόπο πὸ τῆς εἶχε φερθῆ.

— Ὅχι! τοῦ φωνάζει βραχνὰ καὶ μὲ ἀπόγνωση. Δέν ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω. Νὰ σὲ σώσω ἤθελα!...

Μά νά: Τὴν ἴδια στιγμὴ βαρὺς γδοῦπος ἀνθρώπου ἀκούγεται νὰ πέφτῃ ἀπὸ ψηλά, πάνω στὸ μαλακὸ κορμὶ τοῦ νεκροῦ ἐλέφαντα πὸ βρίσκεται πλάι. Καὶ μιὰ ἀγέρωχη φωνὴ νὰ λὲη δυνατὰ:

### Ὁ δαμαστής τῶν τεράτων



— ΣΤΗΝ πάντα οἱ πολῖτες! θὰ «καθαρίσω» τοῦ λόγου μου τὸ... σκορπιαδάκι!

Εἶναι ὁ κωμικοτραγικὸς Κακαράκ πὸ πηδώντας πάνω ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέν-

τρου — μὲ τὸν ἀχώριστο παπαγάλο στὸν

ῶμο του — ἔρχεται, ὅπως πάντα, νὰ παρ-  
ραστήσῃ τὸ σωτήρα.

Ἄπο ψηλὰ ἡ Τσιχλ τοῦ συνιστᾷ:

— Καλὲ τὸ νοῦσου, Τζιτζιφιόγκο μου.  
Πρόσεξε μὴ μὲ χηρέψῃς, καθότι τυγχάνω  
μελαχροινούλα. Καὶ τὰ μαῦρα... δὲν μοῦ  
πᾶνε! Μπαρδὸν γιὰ τὴ... οὐστάσις!

Μὰ ὁ Σουβλερομύτης δὲν τῆς ἀποκρίνε-  
ται. Ἔχει τὸ νοῦ του στὸ σκορπιό. Θέλει  
βέβαια, νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ  
Ζάμπα καὶ τὸν Ζαντόβ πού σπαράζουν στὶς  
δαγκάνες τοῦ οὐρλιάζοντα ἀπὸ τοὺς πό-  
νους. Μὰ... φοβᾶται νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Ἡ Χοντρή ἀπὸ ψηλὰ τοῦ δίνει κουράγιο:

— Ἀπάνω του, Κακαράκι μου! Γιὰτί δι-  
στάξεις τόσο... διστακτικά; Δεῖξε θαρραλὲς  
θάρος. Πήγαινε κοντά του νὰ τὸν φο-  
νεύσῃς!

Ὁ Σουβλερομύτης σπκῶνει πρὸς τὰ κλα-  
διὰ τῆ φαλακρῆ κεφάλαι του:

— Πρίτς, τῆς κάνει. Κι' ἂν μοῦ ξεφυτρώ-  
σῃ καμμιὰ ... τρίπη δαγκάνα καὶ μ' ἀρπάξῃ,  
τί γίνεται; Τὰ κόλυθα στοιχίζου ἀκριβὰ  
τὴ σήμερον ἡμέρα!

Ὅμως ὁ Κακαράκ — ὅπως ξέρομε —  
μπορεῖ νὰ εἶναι χαζόβλακας, μὰ τὸ μυαλό  
του παίρνει στροφῆς — πότε - πότε — σὰν  
φρεσκολαδωμένος ἀνεμιστήρας.

Ἔτσι κι' αὐτὴ τῆ φορά — στίβοντας τῆ  
ζουμερῆ κεφάλαι του σὰν λεμονόκουπα —  
κατεβάζει μιὰ ἰδέα:

Μέσα στὸν κόρφο του κρύβει πάντοτε  
ἓνα λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ λάσσο. Τὸ βγάζει  
σβέλτος. Καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ ἄψυχο κου-  
φάρι τοῦ ἐλέφαντα, ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸν

γιγάντιο σκορπιό. Τὸ πεταεὶ καλοσυγισμε-  
να. Καὶ μὲ τὴ θηλειὰ του ἀρπάζει καὶ σφίγ-  
γει τὴν ἀνασπκωμένη σπονδυλωτὴ οὐρά  
του μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί.

Ἄρχίζει νὰ τὴν τραβάῃ, μὲ δύναμι, πρὸς  
τὰ πίσω...

Καὶ τὸ κόλπο τοῦ «Χαζόβλακα», ὅπως τὸν  
λέει ἡ Τσιχλ, θαυματουργεῖ:

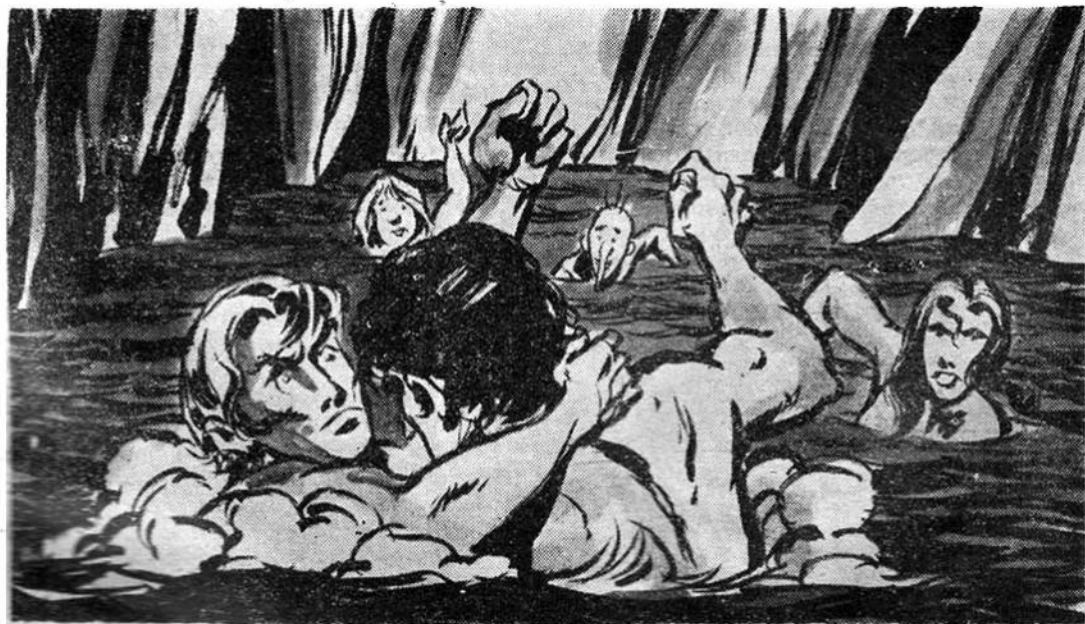
Τὸ τρομακτικὸ ἔρπετὸ ἀρχίζει πρῶτα νὰ  
τραβάῃ τὴν οὐρά του. Κάνει προσπάθειες  
νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴ θηλειὰ τοῦ λάσ-  
σου. Μὰ ὁ Κακαράκ — ὅπως ξέρομε — εἶ-  
ναι ἀφάνταστα χεροδύναμος. Καταφέρνει  
γιὰ λίγο νὰ «κοντράρῃ» τὸν σκορπιό. Μὰ  
σὰν ἀρχίζει νὰ κουράζεται, κάνει κάτι πολ-  
λὸ ἐξυπνο καὶ πρακτικὸ: Τυλίγοντας γρή-  
γορα, δένει τὴν ἄκρη τοῦ λάσσου πού κρα-  
τᾷε στὸν χοντρὸ κορμὸ ἑνὸς κοντινοῦ  
δέντρου.

— Τώρα τράβα ὅσο σοῦ γουστάρει!, φω-  
νάζει στὸ ἔρπετὸ. Τὸ δέντρο δὲν θά.....  
κουραστῇ ποτέ!

Καὶ νά: Ὁ σκορπιός, πού νοιώθει κάτι νὰ  
σφίγγῃ καὶ νὰ συκρατῇ τὴν οὐρά του, ὀ-  
λο τραβιέται καὶ τεντώνεται γιὰ νὰ ξεφύγῃ.  
Καὶ τὸ μοιραῖο δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ:

Ξαφνικὰ ἓνα δυνατό «κράκ» ἀκούγεται:  
Ἄντὶ νὰ κοπῇ τὸ γερὸ μεταξωτὸ λάσσο,  
κόβεται ἡ ἄκρη τῆς οὐρᾶς τοῦ σκορπιοῦ  
μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί!

Τὸ γιγάντιο καὶ τρομακτικὸ ἔρπετὸ πού  
μ' ἓνα μονάχα κέντρισμα τοῦ κεραυνοβο-  
λοῦσε ὀλόκληρους ἐλέφαντες, μένει τῶ-  
ρα, μὲ μιὰς, ἄοπλο κι' ἀκίνδυνο! Κι' ἀπὸ  
φοβερό καὶ ἄγριο πού ἦταν γίνεται ξαφνι-



Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ πιάνονται στὰ χέρια μέσα στὰ μαυροπράσινα νερὰ τῆς ὑπόγειας λίμνης. Χτυ-  
πιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία.

κά ημερο και φοβισμένο.

Και νά: Άνοιγοντας άμέσως τις δύο μεγάλες δαγκάνες του, παρατάει μισοπεθαμένους τόν Ζαντόβ και τή Ζάμπα. Τό βάζει πανικόβλητο στά πόδια. Τρέχει νά τρυπήσει στή σίγουρη σπηλιά του. Νά περιμένη κρυμμένος και νηστικός εκεί τόσα φεγγάρια όσοι σπόνδυλοι τής ούρας του έχουν κοπή. Μέχρι πού νά ξεφυτρώσουν καινούγιοι. Μέχρι ν' άποκτήσει τό νέο του φαρμακερό κεντρί

Ό Κακαράκ ζητωκραυγάζει τώρα θριαμβευτής και τροπαιοϋχος:

— Ζήτω έμένα! Ζήτω τού λόγου μου! Ζήτω τής άφεντιάς μουουουου!

Κι' άμέσως, μαζί με τήν Τσίχλ, προσφέρουν τις «πρώτες βοήθειες» στά δυό θύματα.

Ό Σουβλερομύτης είχε κάνει και πάλι τό θαύμα του. Ό Ζαντόβ και ή Ζάμπα τόν κυττάζουν μ' εύγνωμοσύνη. Άκόμα και ό παπαγάλος Κουσκούς, πού δέν έχει πάψει νά βρισκείται στον ώμο του, θαυμάζει τό κατόρθωμά του:

— Μπράβο, Κακαράκ!, τού κάνει με τή στριγγή φωνή του. Μπράβο, Χαζόβλακα! Μπράβο, μπράβο!

Ό Χοντρή μαζεύει από γύρω μερικά από τά θαυματουργά θότανα πού ξέρει. Τά μασάει πρώτα καλά. Ύστερα βάζει τόν πολτό τους, σαν άλοιφή, πάνω στην πληγή τού ώμου τού Ζαντόβ. Αυτήν πού τού έκανε με τό μαχαίρι — άθελά της — ή Ζάμπα. Βάζει άκόμη άπ' αυτήν και στά κορμιά τών δυό συντρόφων. Πάνω στις πληγές πού άνοιξαν στά κορμιά τους οι δαγκάνες τού γιγάντιου σκορπιού.

Έτσι οι αίμορραγίες σταματούν. Οι πληγές έπουλώνονται. Μά τόσο ή Ζάμπα, όσο και ό Ζαντόβ, νοιώθουν άφάνταστα έξαντλημένοι και αδύναμοι. Μόλις και με βία καταφέρνουν νά σηκωθούν. Μά τά πόδια τους σούρνονται. Δυσκολεύονται πολύ νά συγκρατήσουν τό βάρος τού κορμιού τους.



Ό Χουάιτ καρφώνει για λίγες στιγμές τό διαπεραστικό βλέμμα του στά μάτια τού μαύρου άδελφού του. Και ένα παράξενο θαύμα γίνεται...

Μά νά: Ξαφνικά γρήγορο ποδοβολητό άνθρώπων άκούγεται νά πλησιάζει. Ό Κακαράκ και ή Τσίχλ σκαρφαλώνουν πάλι φοβισμένοι πάνω στά κλαδιά τού κοντινού δέντρου.

## Τό μυστήριο τού Μαύρου Μπλάκ



ΛΙΓΕΣ στιγμές μετά, δυό σωματώδεις και κεροδύναμοι άνδρες παρουσιάζονται. Ένας λευκός και ένας μαύρος: Ό Χουάιτ και ό Μπλάκ!

Οί δυό χωρισμένοι τώρα, σιαμαίοι άδελφοί, δείχνουν άγριες διαθέσεις άπέναντί τους.

— Δέσε τους γερά

τά χέρια, λέει ό λευκός στον μαύρο.

Ό καλόκαρδος Μπλάκ έκτελεί ύπάκουος σαν ύπνωτισμένος τήν προταγή τού κακούργου άδελφού του.

Κόβει με τό μαχαίρι από τά γύρω δέντρα δυό μικρά χορτόσχοινα. Δένει τά χέρια τών ήρώων μας. Κι' αυτοί, άνήμποροι καθώς είναι, δέν έχουν τή δύναμη νά φέρουν τήν παραμικρή αντίσταση.

Ψηλά στά κλαδιά τού δέντρου ή Τσίχλ ρωτάει ψιθυριστά τόν Κακαράκ:

— Καλέ γιατί άραγες νά τους δένουμε, Τζιτζιφιόγκο μου;

— Γιατί ήτανε...λυτοί!, τής άποκρίνεται ό Σουβλερομύτης.

— Και γιατί ήτανε λυτοί, καλέ;

— Γιατί δέν τους είχανε... δέσει.

Στό μεταξύ ό λευκός κακούργος έχει τραθήξει από τή ζώνη του τό χοντρό βούρδουλα. Δειλός και άνανδρος καθώς είναι, αρχίζει νά κτυπά μ' αυτόν τους δυό άνήμπορους και με δεμένα χέρια συντρόφους.

— Έμπρός, σκυλιά! Προχωρείτε... Χό, χό, χό! Θα καλοπεράσετε στά χέρια μου!

Τά μισόγυμνα κορμιά τού Ζαντόβ και τής Ζάμπας γεμίζουν γρήγορα ματωμένες αυλακίες.

Ό Μπλάκ δείχνει σα νά συνέρχεται άπό κάποια νάρκη. Τό πρόσωπό του παίρνει έκφραση συμπόνιας. Μ' ένα πήδημα φθάνει κοντά στον άπαίσιο άδελφό του. Συγκρατεί τό χέρι του. Τόν σταματάει:

— Μή, Χουάιτ! Λυπήσου τους, Χουάιτ. Άνθρωποι σαν κι' έμάς είναι κι' αυτοί!

Ό λευκός κακούργος καρφώνει στά μάτια τού Μπλάκ τά δικά του μεγάλα, μαύρα και διαπεραστικά μάτια.

Λίγες μόλις στιγμές κρατάει ή άκίνητη

και παράξενη αυτή ματιά. Κι' άμέσως ένα ανεξήγητο θαύμα γίνεται:

Τό πρόσωπο του καλόκαρδου Μπλάκ στην άρχή σκοτεινιάζει. "Υστερα άγριεύει. Τέλος παίρνει την έκφραση κακούργου, εγκληματία. Και ρωτάει με σφιγμένα δόντια τόν λευκό αδελφό του, δείχνοντας τούς δυό συντρόφους:

— Γιατί κουράζεσαι νά τούς χτυπās με τόν θούρδουλα; Αυτά είναι κάδια, Χουάιτ. Δέν μου τούς δίνει έμένα νά τούς θγάλω με τά νύχια μου τά μάτια! Νά τούς γδάρω με τόν μαχαίρι μου ζωντανούς;

Χαμόγελο ίκανοποιήσεως διαγράφεται στά χείλια του κακούργου αδελφού του. Τού άποκρίνεται προστακτικά και με επιβάλλον. "Όπως μιλάνε οι ύπνωτιστές στά μέντιουμ όταν τάχουν κοιμήσει.

— "Όχι, Μπλάκ. Δέν είναι καιρός ακόμα. Τούς χρειαζόμαστε για δόλωμα στήν παγίδα πού θά στήσουμε για νά πιάσουμε και τόν Ταρζάν. Τότε θά σου δώσω τούς δυό άντρες νά τούς θγάλης τά μάτια. Νά τούς γδάρης ζωντανούς!

Είναι φανερό πώς ό άμοιρος Μπλάκ, από τή στιγμή πού τόν κύτταξε στά μάτια ό Χουάιτ, έχει ύπνωσιθῆ. "Έχει γίνει έρμαιο τῆς θελήσεώς του. "Ό κακούργος λευκός είναι ύπνωτιστής. Και ό μαυρός αδελφός του: μέντιουμ. "Έτσι, κάθε φορά πού ό Μπλάκ συνέρχεται από τήν κακιά επίδραση του Χουάιτ, εκείνος ανανεώνει τήν επιβολή του πάνω σ' αυτόν με καινούργια ύπνωσι...

Πάνω στά κλαδιά του δέντρου, ό Κακαράκ ψιθυρίζει στήν Τσίχλ:

— Έφτάζυμη...

— Τ' είναι, Τζιτζιφιόγκο μου;

— Από τότες πού χωρίσανε οι δυό «ουσαμαίοι αδελφοί», φαίνεται πώς ό μπαρμπα Χουάιτ, ύπνωτίζει τόν μπάρμπα Μπλάκ.

— Μόνο τώρα πού χωρίσανε τόν ύπνωτίζει; Γιατί δέν τόν ύπνωτίζει από πρίν;

— Γιατί όσο ἦτανε κολλημένοι δέν μπορούσε νά γυρίση για νά τόν κυττάξη στά μάτια... Μά τόσο μπουνταλού είσαι νά ρωτās τέτοια πράματα;

Ἡ χοντρή καταλαβαίνει τή γκάφα τῆς. Του ζητάει συγγώμη:

— Μπαρδόν για τήν... έρώτησις!

Ἡ Χουάιτ προστάζει πάλι τόν ύπνωτισμένο Μπλάκ, δίνοντάς του τόν θούρδουλα:

— Αίνιτε... Βάρα τους με τήν ψυχή σου.

Πρέπει νά φτάσουμε γρήγορα στή σπηλιά του Κόκκινου Καταρράκτη!

Ἡ Αράπης, γεμάτος μίσος και κακία, αρχίζει νά χτυπάει με τόν θούρδουλα τόν Ζαντόβ και τή Ζάμπα. Παρά τή φοβερή εξέλιξη πού νοιώθουν, τούς υποχρεώνει νά προχωροῦν σχεδόν τρέχοντας...

Ἡ Κακαράκ και ἡ Τσίχλ πηδάνε άμέσως

κάτω από τά κλαδιά του δέντρου πού βρίσκονται...

Ἡ Σουβλερομύτης άρπάζει από τόν ὤμο: του τόν παπαγάλο. Του λέει σ' αὐτί:

— Πέταξε γρήγορα στή σπηλιά του Ταρζάν. Πέσ' του νά ρθῆ στόν Κόκκινου Καταρράκτη...

Και ενώ ό τετραπέρατος Κουσοκός φτερουγίζει για νά έκτελέση τή διαταγή του: «Παλπάτος τῆς Ζούγκλας»: σφυρίζει συνθηματικά.

Δέν περνάνε λίγες στιγμές και τά τρία χαριτωμένα πιθηκάκια φθάνουν κοντά του χοροπηδώντας και στριγγιλίζοντας χαρούμενα:

Κι' όλοι μαζί ξεκινάνε ακολουθώντας από κάποια απόσταση, τόν Ζαντόβ, τή Ζάμπα και τούς δυό δημίους τους: Τό Χουάιτ και τόν Μπλάκ.

### Στή σπηλιά του «Κόκκινου Καταρράκτη»



ΥΣΤΕΡΑ από αρκετές ώρες πεζοπορίας πού εξαντλεί ακόμα περισσότερο τούς δυό ἡρώες μας, ό λευκός κακούργος με τόν μαυρό ύπνωτισμένο αδελφό του, τούς φέρνουν και τούς ανεβάζουν με αφάνταστες δυσκολίες στή σπηλιά πού έχουν στήσει τώρα τῶ

λημέρι τους.

Είναι ένα ευρύχωρο κούφωμα ανάμεσα: σέ τεράστια βράχια από γρανίτη. Από τῶ: πάνω μέρος τους αναδιπλώνουν και πέφτουν, σέ θεαματικό καταρράκτη, τά νερά: του μεγάλου ποταμού τῆς Ζούγκλας.

Ἡ καταρράκτης αὐτός ξεκύνεται μπροστά και σέ πολύ μικρή απόσταση από τῶ: ἀπόκρημα βράχια πού βρίσκεται τῶ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, χωρίς νά ἐφάπτεται σ' αὐτά. "Έτσι, πίσω από τῶ προπέτασμα τῶν νερῶν πού πέφτουν, μένει ένας στενός κῶρος. "Όσοι φθάνει για νά μπορούν νά σκαφαλώνουν στά βράχια οι δυό αδελφοί. Και νά μπαινοβγαίνουν στή σπηλιά τους. Ἡ καταρράκτης κρύβει τῶ κάθε τι πού γίνεται πίσω του. Και ό φοβερῶς σαματάς πού κάνουν τά νερά σκεπάζει κάθε άλλο θόρυβο...

Ἡ Ὅμως με τόν καταρράκτη αὐτόν συμβαίνει και κάτι πολύ παράξενο: Μόλις τ' ατέλειωτα νερά του φθάσουν κάτω και σκάσουν άφρίζοντας, αλλάζει και ό χρωματισμός τους. Ἡ Από άσπρογάλαζα πού είναι, γίνονται κόκκινα. Κατακόκκινα σάν τῶ αἷ-

μα και τις φλόγες τῆς φωτιάς!

Οι άγριες φυλές τῶν ιθαγενῶν πιστεύουν πῶς ἐκεῖ στό σημεῖο αὐτό ὁ θεός Μπέν Ὀρβάν ἔσφαξε κάποτε μέ τὸ μαχαίρι τῶν ἔλλους τοῦς ἄλλους θεοῦς τῆς Ζούγκλας. Κι' ἀπέμεινε μοναχός του πιά παντοδύναμος!

Ἡ ἀλήθεια ὅμως σ' αὐτό τὸ σπάνιο φυσικό φαινόμενο πρέπει νά βρίσκεται ἄλλοῦ: Ἀσφαλῶς τὸ ἔδαφος κάτω, πού πέφτουν τὰ νερά τοῦ καταρράκτη, θά περιέχῃ ἄγνωστα στοιχεῖα (ὄξυδῶσεις μετάλλων ἢ ἄλλα). Μόλις λοιπόν τὰ νερά ἔρχονται σ' ἐπαφή μαζί τους, γίνεται κάποια χημική ἔνωση. Μέχρι πού, κυλώντας στὸν κείμαρο παρακάτω, ξαναγίνονται ὅπως ἦσαν πρῖν.

Ὁ Κακαράκ και ἡ Τοῖχλ πού ἀκολουθοῦν, βλέπουν τὸν Χουάιτ και τὸν Μπλάκ νά τρυπῶνουν μαζί μέ τὰ δυὸ δεμένα θύματα τους πίσω ἀπὸ τὰ νερά τοῦ καταρράκτη.

— Κάπου ἐκεῖ πίσω θά βρίσκεται ἡ κρυψώνα τους, μурμουριζει συλλογισμένος ὁ Σουβλερομύτης. Και ὁ καταρράκτης πού πέφτει εἶναι τὸ... παραθάν τους. Πρέπει νά σκαρφαλώσουμε. Νά θυγοῦμε πάνω στὰ βράχια ἀπ' ὅπου κατακυλᾶνε τὰ νερά. Ἴσως ἀπὸ ἐκεῖ νά δοῦμε πού μπορεῖ νά κρύφτηκαν.

Ἡ Χοντρή εἶναι σύμφωνη:

— Πάμε, Τζιτζιφιόγκο μου! Μαζί σου πηγαίνω και σπὴν Κόλασι. Νά με θράσουνε σὲ καζάνι!

— Και θά θγάλης... παχειά σούπα!, συμπληρώνει ἐκεῖνος.

Τὰ δυὸ παιδιὰ κάνουν νά ξεκινήσουν. Ὅμως τὰ τρία πιθηκάκια τοῦς ἀκολουθοῦν στριγγλίζοντας. Ὁ Κακαράκ μάταια πασχίζει νά τὰ διώξῃ.

Τέλος, λέει σπὴν Τοῖχλ κακαράκικα γιὰ νά μὴν τὸν καταλάβουν:

— Τά—αυ τὰ κια—λά—θο—δια μέ τις νεσ—φω τους θά μάς νε—σου—δῶ—προ. Και θά με—πᾶ νοι—μέ—χα σάν τὸν ρο—γέ Ρα—σού—μα!

— Τε—τὸ χτα—σφά.

κου—ξε πό—α ντά—κο μας!

κου—ξε πό—α ντά—οκο μας!

Κι' ἀμέσως θγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του ἓνα μεγάλο κόκκινο μῆλο. Τὸ φέρνει πρῶτα κοντὰ στῆς τρεῖς μουσοῦδες τους γιὰ νά τὸ δοῦνε καλά και νά τὸ μυρίσουνε. Ὅστερα τὸ πετάει μέ δύναμι μακριά. Πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκεῖνη πού αὐτὸς και ἡ Τοῖχλ θά ἀκολουθήσουν.

Τὰ τετράχειρα τεντυμποάκια ξεγελιοῦνται. Τὸ θάζουν στὰ πόδια κυνηγώντας τὸ μῆλο...

Καὶ τὰ δυὸ «Παιδιὰ» τοῦς ξεφεύγουν τρέχοντας...

Ἔτσι, μέ μεγάλες δυσκολίες και ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς τοῦμπες πού τρώει ἡ Τοῖχλ,

καταφέρνουν νά φθάσουν πάνω στὰ βράχια ἀπ' ὅπου κυλάει ὁ καταρράκτης.

Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ βλέπουν πίσω ἀπὸ τὰ νερά πού πέφτουν τὸ κοῦφωμα τῶν βράχων πού μοιάζει σάν σπηλιά. Καταλαβαίνουν πῶς ἐκεῖ μέσα θά βρίσκωνται αὐτοὶ πού ζητᾶνε.

Και χωρὶς νά τὸ πολυσκεφθοῦν, κατεβαίνουν μέ προσοχή τ' ἀπόκρημνα βράχια. Τρυπῶνουν κι' αὐτοὶ μέσα ἐκεῖ.

Και νά: Δὲν προφθαίνουν νά προχωρήσουν λίγα θήματα πρὸς τὸ θάθος τοῦ εὐρύχωρου κουφώματος, ὅταν τραγικό θέαμα ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους:

## Τὸ κόλπο τοῦ Κακαράκ



### Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΕΝΟΣ

Μπλάκ, τοποθετημένος ἀνάμεσα στὸν Ζαντόθ και σπὴ Ζάμπα μέ τὰ δεμένα χέρια τοῦς κρατᾶει γερὰ ἀπὸ τὰ μπράτσα. Ἐνῶ ὁ κακοῦργος Χουάιτ ἔχει σπκώσει τὸ μαχαίρι του, ἔτοιμος νά τὸ καρφώσῃ σπὴν καρδιά τοῦ Ἑλληνα μουγγρίζοντας:

— Θά πεθάνης κι' εἰσὺ, σκύλε, ὅπως θά πεθάνῃ και ὁ φίλος σου ὁ Ταρζάν! Ἐγὼ θά γίνω ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας! Ὅσο γιὰ τὴν ὄμορφη Ζάμπα, ὁ θούρδουλας θά τὴν κάνῃ σιγά—σιγά νά με ἀγαπήσῃ. Νά γίνῃ ἡ συντρόφισσά μου!...

Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα τραγική!...

Και νά: Τὸ μυαλό τοῦ Κακαράκ, πού σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις παίρνει χίλιες στροφές τὸ δευτερόλεπτο, ἔχει μιά σατανική πραγματικά, ἔμπνευσι:

— Στάσου, μπάρμπα Τέτοιε!, ξεφωνίζει ξαφνικά. Ἄν ξεμπερδέψῃς τὸν Ζαντοβάκο, κάγκες! Στάσου νά σοῦ πᾶ!

Ὁ Χουάιτ ξαφνιαίνεται. Κατεβάζει τ' ὠπλισμένο χέρι του. Γυρίζει πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς του. Ἀντικρύζει τὰ δυὸ παιδιὰ πού δὲν τὰ συμπαθεῖ καθόλου.

— Τί ζητᾶς εἰσὺ ἐδῶ; ρωτᾶει τὸν Κακαράκ, ἔτοιμος νά κυθῆ και νά σπαράξῃ αὐτὸν μέ τὸ μαχαίρι του.

— Ἦρθα νά σοῦ σώσω ἀπὸ τὴ γκάφα πού πᾶς νά κάνῃς, τοῦ ἀποκρίνεται. Καθότι τυγχάνεις κοροῖδο... προπολεμικό!

Και τοῦ ἐξηγεῖ:

— Αὐτὸν πού πρέπει νά «καθαρίσῃς» πρῶτα δὲν εἶναι ὁ Ζαντόθ, μὰ ὁ Ταρζάν. Ἐσοῦ ὁ ἴδιος δὲν τοῦς εἶπες πῶς θά κάνῃς κι' αὐτὸν και τὴ Ζάμπα δόλωμα γιὰ νά τὸν ρίξῃς στὰ χέρια σου; Σίγουρα ἡ κακία

σου θά σ' έκανε νά τó ξεχάσης... Τó λοιπόν, μάγκα, τού λόγου μου έστειλα τόν Κουσκουσόκο, τόν παπαγάλο μου, νά ειδοποιήσθ τόν Ταρζάνάκο. Σέ λίγο ó «Μεγαλειότατος» θά βρísκεται εδώ. Πρέπει νά είναι ζωντανός ó Ζαντόβ γιά νά ξεγελάσης τόν Ταρζάν νά σκαρφλώσθ ως εδώ πάνω. Θά τού άκουμπήσης τó μαχαίρι στή ράχη καί θά τόν βγάλής έξω στό άνοιγμα νά τού φωνάξθ. Άντιλαβού, άδερφέ μου;

Ό κακούργος μένει γιά λίγο βαθείά συλλογισμένος. Τέλος, μурμουρίζθ:

— Χμμ. Θά θγάλώ τήν κοπέλλα νά τού φωνάξθ. Μ' αúτθν θά τόν ξεγελάσω πιό εύκολα γιά νά σκαρφλώσθ εδώ πάνω. Νά πέσθ στά χέρια μου!

— Ναι, τού κάνει ó Σουβλερομούτς. Μά ή κοπέλλα τυχάνει σφóδρα έρωτευμένη μετá τού λεγάμενου. Ποτέ δέν θά τού φωνάξθ νά ανέβθ γιά νά τόν φάς μπαμπέσικα. Όχι μαχαίρι νά τής βάλθ στή ράχη, μά ούτε... άτομική μπóμπα! Ένw ó Ζαντόβος γιά νά σώσθ τó τομάρι του, θά τού τó κάνει τó ψυχικό τού «Μεγαλειότατου». Άμέεεε;

Συμπληρώνει τwρα ή Τσίχλ:

— Ότερις ó Ταρζάν καί ó Ζαντόβ συνδέονται καί δια μās έρωτικής... άντιζηλίας λόγω ή κοπέλλα. Τó όποιον ó εις έπιθυμεί νά έκβάλθ τόν óφθαλμόν τού έτέρου. Μπαρ δόν γιά τήν ενόχλησις!

Μά ó Χουάιτ δέν άκούει τίποτα. Ό κακιά καί αίμοδόρα ψυχή του τόν σπρώχνει στό έγκλημα!

Έτσι, ξαναγυρίζοντας πρós τόν Ζαντόβ, σπκώνει πάλι τó μαχαίρι πάνω από τήν καρδιά του.

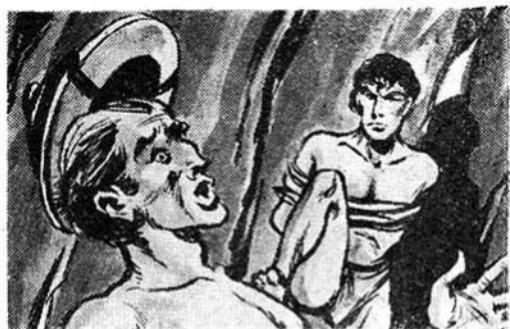
Όμως ó Ζαντόβ έχει δεμένα μόνο τá χέρια. Όχι καί τá πόδια του. Έτσι, πρín ó κακούργος κατεβάσθ στά στήθεια του τó ώπλισμένο χέρι, τινάξθ με δύναμη τó δεξί του πόδι. Τού δίνει με άφάνταστη όρμη μιá κλωπαιά στήν κοιλιά. Τόν ανατρέπει! Καί ó Χουάιτ, θγάζοντας ένα άγριο σπαρρακτικό βογγητό, σωριάζεται ανάσκελα κάτω στό σκληρό πέτρινο δάπεδο τής σπηλιάς. Σφαδάζθ θανατερά ούρλιάζοντας άπαίσια από τούς φρικτούς πόνους τής κοιλιάς του:

— Βοήθεια, Μπλάσαακ! Σώσε μεεεε!

Ό ύπνωτισμένος άράπης με ένα πήδημα βρísκεται κοντá στόν άνήμπορο λευκό άδελφό του. Γονατίζει πλάι του γιά νά τόν βοηθήσθ.

Ταυτόχρονα ó Κακαράκ τρέχει κοντá στους δυó συντρόφους. Κόβει με τó μικρό μαχαίρι του τá χορτόσχοινα πού δένουν τá χέρια τους. Τους έλευθερώνει.

Ό Ζαντόβ — πού στό μεταξú έχει συνέλθει από τήν έξάντλησι — άρπάξθ από κάτω με τó έλεύθερο τwρα χέρια του, μιá



Με δεμένα χέρια ó ύπέροχος Έλληνας Ζαντόβ τινάξθ τó πόδι του. Δίνει μιá τρομακτική κλωπαιά, στήν κοιλιά τού λευκού κακούργου Χουάιτ.

πέτρα. Κάνει νά κτυπήσθ με αúτθν τó κεφάλι τού Χουάιτ. Νά τó τσακίσθ σάν κεφάλι φαρμακερού φιδιού. Μά ή Ζάμπα τόν ουγκρατεί:

— Σεχνάς πώς είσαι Έλληνας, Ζαντόβ; τού κάνει. Πώς θά κτυπήσθ έναν άνθρωπο πού δέν μπορεί νά προστατεύσθ τόν έαυτό του; Πάμε νά φύγουμε... θά συναντηθς καί άλλοτε μαζί του.

Όλοι μαζί τwρα βγαίνουν στό άνοιγμα τής σπηλιάς. Μπροστά τους καί σέ πολú μικρή άπόστασι πέφτουν με τρομακτικό θόρυβο τá νερά τού καταρράκτη. Άντικρύζουν με δέος τó κακό πού γίνεται. Όστερα έτοιμάζονται ν' άρχίσουν νά κατεβαίνουν τá άπόκρημα βράχια...

Μά δέν προφθαίνουν. Τήν ίδια στιγμή, ó κακούργος Χουάιτ πού στό μεταξú έχει κάπως συνέλθ από τó κτύπημα πού δέχθηκε στήν κοιλιά, άνασπκώνεται στό βάθος τής σπηλιάς. Καί άρπάζοντας από κάπου τó πιστόλι του, ούρλιάζθ άγρια:

— Αúτθ τή φορά δέν μου γλυτώνετε, σκυλιά!

Καί τραβάει τή σκανδάλη. Ταυτόχρονα ένα πυρωμένο βλήμα σφυρίζθ περνώντας άνάμεσα στά κεφάλια τού Ζαντόβ καί τής Ζάμπας. Ένw άμέσως σθίνει βρísκοντας στά νερά τού καταρράκτη.

— Άρχισαν τá κουφέτα!, κάνει ó Κακαράκ. Καί, πηδώντας σάν άγριοκάτσικο πάνω στά βράχια, σφαρφαλώνει πρós τήν κορφή τους.

Ό Ζαντόβ γυρίζθ άμέσως γιά νά κυβή στό έσωτερικό τής σπηλιάς. Ν' άφοπλισθ τόν κακούργο, μουγγρίζοντας:

— Καλά ήθελα έγw νά σου τσακίσω τó κεφάλι. Μά έσú δέν μ' άφεςθ.

Ό Ζάμπα καταλαβαίνει ποιá τραγική τύχη περιμένει τόν αγαπημένο της σύντροφο άν τόν άφήσθ νά πέσθ σάν τρελλός στήν κáννη τού πιστολιού τού Χουάιτ.

Καί, πρín ó κακούργος προφθάσθ νά τραβήξθ γιά δεύτερη φορά τή σκανδάλη του,

κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη, μιὰ ἐξωφρενική προσπάθεια σωτηρίας:

### Τὰ πεινασμένα θεριά караδοκούν



ΜΕΤΟ δεξί της χέρι ἀρπάζει τὸν Ζαντόθ ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὲ τὸ ἀριστερὸ τὴν Τσίχλ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Καὶ τραβώντας τους μὲ δύναμι, ξαφνικά καὶ ἀπότομα, τοὺς

γκρεμίζει στὸ κενό. Τοὺς παρασύρει σ' ἕνα τραγικὸ «Πήδημα Θανάτου».

Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ὁ Ἕλληνας καὶ ἡ Χοντρή, βρίσκονται μαζὶ μὲ τὴ Ζάμπα στὰ νερά τοῦ καταρράκτη. Παρασύρονται ἀπὸ αὐτὰ στὴν ὀρμητικὴ καὶ θορυβώδη πτώσι τους...

Λίγο πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ Κακαράκ, παραπατώντας στὰ βράχια τῆς κορφῆς, εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ νερά τοῦ καταρράκτη. Κατάφερε ὅμως νὰ κρατηθῆ γιὰ λίγο, στὸ κλαδί κάποιου δέντρου πού ἐξεῖχε ἀπὸ τὰ νερά. Κί' ἀπὸ κεῖ κοροῖδευε τοὺς τρεῖς συντρόφους του πού ἐβλεπε νὰ γκρεμίζονται στὸ ὑγρὸ κόκκινο θάραθρο.

Ὅμως στὸ μεταξὺ, πιὸ ψηλὰ ἀπὸ αὐτόν, στὰ κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου, εἶχαν φθάσει, ἀκολουθώντας τον καὶ τὰ τρία τετραπόδα πεντομπακία. Ἔτσι, ὁ Τέν γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ ξεγέλασμα πού εἶχε κάνει πετώντας τὸ μῆλο, τοῦ «κάνει» κι' αὐτὸς κάτι ποῦ... εἶναι κάπως δύσκολο νὰ τὸ περιγράψῃ κανεῖς. Μπορεῖτε ὅμως νὰ ἀπολαύσετε τὸ θέαμα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα πού βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ ἐξωφύλλου μας.

Καὶ ὁ Σουβλερομύτης, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του πάνω στὸ κλαδί, γκρεμίζεται κι' αὐτός, σὰν τοὺς ἄλλους, στὸ ἴδιο ὑγρὸ θάραθρο...

Ἄλλὰ τὴν παραπάνω σκηνὴ τὴν εἶδαμε καὶ τὴν παρακολουθήσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς περιπετείας μας.

.....

Ὅμως τώρα οἱ στιγμὲς γιὰ τοὺς τέσσερις συντρόφους εἶναι ἀφάνταστα τραγικές! Εἶναι βέβαιο πὼς πέφτοντας μέσα σ' αὐτόν τὸν τρομακτικὸ σίφουνα τοῦ ὑγροῦ στοιχείου: ὅλοι τους θὰ βροῦνε βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο.

Καὶ νά: Ξαφνικά γίνεται κάτι πού κάνει ἀκόμα πιὸ τραγικὴ τὴ θέσι τῶν τεσσάρων ἡρώων μας:

Πρὶν ἀκόμα φθάσουν κάτω στὸ χείμαρρο — ἐκεῖ πού τ' ἀσπρογάλαζα νερά γίνονται κατακόκκινα — ἕνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ μεγάλες μαῦρες νεροφίδες τοὺς ὑποδέχεται...

Τὰ φοβερά αὐτὰ σαρκοφάγα θηρία караδοκοῦν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀρπάζουν κάθε ἄνθρωπο ἢ ζῶο πού παρασύρουν τὰ νερά τοῦ καταρράκτη. Καὶ νὰ χορταίνουν τὴν ἀκόρεστη πείνα τους...

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Ζαντόθ, ἡ Ζάμπα, ἡ Τσίχλ καὶ ὁ Κακαράκ πέφτουν στὰ κόκκινα ἀφρισμένα νερά, δὲν παρασύρονται ἀπὸ αὐτὰ. Γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως νοιώθουν στὰ κορμιά τους τὸ κρύο ἀγκάλιασμα τῶν ποταμίσιων φιδιῶν.

Οἱ νεροφίδες τοὺς σφίγγουν μὲ θανατερὴ δύναμι. Τὰ κόκκαλά τους τρίζουν ἀπαίσια! Τώρα τίποτα πιά δὲν μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸ σίγουρο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Ὅμως ὄχι: Ξαφνικά — καὶ παρὰ τὸν θόρυβο πού κάνει ὁ καταρράκτης — ἕνα δυνατὸ καὶ παράξενο κράξιμο μεγάλου ὄρνιου ἀκούγεται:

—Γκούα - γκούα! Λούγκ - λούγκ - λούγκ!

Εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ κράξιμο τοῦ φοβεροῦ ὄρνιου «Γκούα - λούγκ», ὅπως τὸ λένε οἱ φυλὲς τῶν ἀγριῶν ἰθαγενῶν. Εἶναι τὸ χρυσόμαυρο πουλὶ πού ζῆ, ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἀπὸ τὸ κρέας νεροφίδας. Μὲ τὸ σκληρὸ ράμφος του κτυπάει στὸ κεφάλι καὶ σκοτώνει τὰ τεράστια αὐτὰ ποταμίσια θηρία. Χωρὶς ἐκεῖνα νὰ μποροῦν νὰ ἀμυνθοῦν ἢ ν' ἀντιδράσουν. Ἡ φύσι, ἐκτὸς ἀπὸ τίς δυνατὲς κουλοῦρες τους, κανένα ἄλλο «ἔμπλο» δὲν τοὺς ἔχει δώσει. Καὶ τὸ ὄρνιο Γκούα - λούγκ, σκορπίζει σ' αὐτὰ τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό. Εἶναι ὁ Χάρος τους!

—Γκούα-γκούα! Λούγκ-λούγκ-λούγκ!

Καὶ νά: Μονάχα στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς του οἱ νεροφίδες τρομοκρατοῦνται ἀφάνταστα. Ξεσφίγγουν ἀκαριαία τίς θανατερὲς κουλοῦρες τους ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν τεσσάρων συντρόφων. Καὶ γλυστρώντας οβέλτες σ' ἀφρισμένα νερά, ἐξαφανίζονται...

Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο τῆς ὄχθης πού εἶχε ἀκουστῆ τὸ κράξιμο τοῦ ὄρνιου, ἀκούγεται τώρα ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— Ἐγὼ εἶμαι! Μὴ φοβόσαστεεεε! Πιστῆτε ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο πού σὰς πετᾷ!

Ὅστε ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε φθάσει — εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν ἴδιο παπαγάλο Κουσοκὺς — στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἐκεῖ πού πέφταν ἀφρισμένα τὰ νερά τοῦ «Κόκκινου καταρράκτη». Αὐτὸς εἶχε ἀπομιμηθῆ τὸ κράξιμο τοῦ φοβεροῦ ὄρνιου «Γκούα - λούγκ». Αὐτὸς εἶχε σώσει τοὺς τέσσερις συντρόφους ἀπὸ τὸν πιὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Μὰ ἦταν ἀργά πιά γι' αὐτοὺς νὰ πιστοῦν στὸ μακρὺ καὶ γερὸ χορτόσχοινο πού τοὺς εἶχε πετάξει. Γιατὶ μόλις ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τίς κουλοῦρες τῶν φιδιῶν, τὰ ὀρμητικὰ νερά τοῦ καταρράκτη ἀρχισαν νὰ τοὺς πα-



ρασύρουν στην ξέφρενη πορεία τους...

Μονάχα ο Κακαράκ προφθάνει να φωνάξει στον υπέροχο σωτήρα τους:

— Γειάσου, Ταρζανάκοοοο! Γειά σου και καλή αντίκριση στον... «Άλλο Κόσμοοοο!»  
 "Αν μάς ξαναδής, να μάς... τηλεγραφήσης!

Ο Ταρζάν βλέπει με φρίκη και την «κρυφαγαπημένη» του Ζάμπα να παρασύρεται στο χαμό από τα νερά. Και, χωρίς να καλοσκεφτεί, βουτάει και αυτός στον αφρισμένο χείμαρρο. Τους ακολουθεί...

Μά νά: Λίγο πιο κάτω, το μεγάλο ποτάμι χωρίζεται σε δύο διακλαδώσεις. Ο Ζαντόβ, η Ζάμπα, ο Κακαράκ και η Τσιχλ που προηγούνται, παρασύρονται στη δεξιά. Προχωρούν με την ίδια όρμη αρκετή ώρα άκομα. Όσοπο ξαφνικά κάτι τρομακτικό και άπιστευτο γίνεται:

### Τὸ Στοιχείο τοῦ Καταρράκτη



ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ποτάμι που τους έχει παρασύρει σταματούσε ξαφνικά κάπου. Και τ' αφρισμένα νερά του χύνονταν και χάνονταν στο άνοιγμα κάποιου θαλάμου!...

Οί τέσσερες σύντροφοι ούτε μπορούν να ούτε και προφθάνουν να συγκρατηθούν πουθενά. Παρασύρονται και αυτοί πέφτοντας στο τρομακτικό

"Άγνωστο!

.....

Λίγες στιγμές μετά βρίσκονται να επιπλέουν στα ήσυχα νερά μιας μεγάλης υπόγειας λίμνης...

"Ένα παράξενο γαλαζοπράσινο φως ξεχύνεται από τις όχθες της. Σαν άμετρητες πυγολαμπίδες να δρσκωνται στα μαύρα και απόκρημνα βράχια που ύψωνονται γύρω - γύρω...

— "Ααααααα!", αναστενάζει ευχαριστημένη η Τσιχλ. Καλὸ καιρὸ εἶχα νὰ κάνω μπάνιο. Μόνο πὺ δὲν πῆρα μαζί τὸ... μαγιό μου!...

Ο Κακαράκ, ξαπλωμένος ανάσκελα πάνω στα ήσυχα μαυροπράσινα νερά, μωμουρίζει αγέρωχα:

— Αὐάν, ἀδερφέ μου καὶ φῖνα τὴν ἀράξω ἐνθάδε. Μόνο πὺ ἄμα καταφέρουμε νὰ βνοῦμε ἀπὸ δὼ κάτω, νὰ μοῦ... τρυπήσετε τὴ μύτη!

Ο Ζαντόβ και η Ζάμπα που κολυμπᾶνε πλάι - πλάι στην υπόγεια λίμνη, γυρίζουν τὰ μάτια τους στὰ γύρω ἀπόκρημνα βράχια. Ἐξετάζουν ἂν θὰ μπορούσαν νὰ βνοῦν και νὰ σκαρφαλώσουν πάνω σ' αὐτά...

Μὰ ξαφνικά φθάνει στ' αὐτιά τους, ἀπὸ

κάποια ἀπόστασι, μιὰ βαρεῖα δυνατὴ φωνή:

— Ζάμπασσαα!... Ζάμπασσαα!...

Εἶναι ὁ Ταρζάν. Σίγουρα κι' αὐτὸς θὰ εἶχε ἀκολουθήσει τὴ δεξιά διακλάδωσι τοῦ ποταμοῦ. Καὶ θάπεσε μαζί μὲ τὰ νερά της στὸ ὑπόγειο θάραθρο!...

Ο Ζαντόβ πὺ τὸν ἀκούει νὰ φωνάζη τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, νοιώθει στὴν καρδιά του τὸ φαρμακερὸ κεντρί τῆς ζήλειας.

— Πᾶμε, Ζάμπα, τῆς λέει. Ἄστον νὰ φωνάζη. Θὰ βαρεθῆ και θὰ σταματήσῃ!

— Ποιός;! κάνει ἀνατριχιάζοντας ἡ Ἑλληνίδα. Γιὰ τὸν Ταρζάν μιᾶς εἶσι;

— Φυσικά!, τῆς ἀποκρίνεται. Ἄρετὰ τραγικὴ εἶναι ἡ θέσι μας. Ὁ τιποτένιος αὐτὸς σίγουρα θὰ μάς βάλῃ και σ' ἄλλους μπελάδες...

Ἄντὶ γι' ἀπόκρισι ἡ νέα παίρνει βαθεῖα ἀναπνοή. Ἄνοίγει τὸ στόμα της. φωνάζει ὅσο πὺ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ταρζάσααν! Ἐλα γρήγορα... Ἐδὼ εἶμαστεε. Στὴ μέση τῆς λίμνης!

Ἄμέσως γυρίζει στὸ σύντροφο τῆς τραγικῆς αὐτῆς περιπέτειας. Μὲ μάτια σκοτεινά και δόντια σφιγμένα, τὸν ρωτᾷ:

— Ξεχνᾷς λοιπὸν πὺς ὁ Ταρζάν μάς ἔσωσε ἀπὸ τὶς νεροφίδες; Δὲν νοιώθει καμμιὰ ὑποχρῶσι πὺ χάρις σ' αὐτὸν θρσκόμαστε τώρα στὴ ζωὴ; Μὰ τόσο ἀχάριστος, τόσο ἄδικος εἶσαι λοιπὸν;!

— Ναί!, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ζαντόβ. Ἡ μεγάλη και ἀγνή αὐτὴ ἀγάπη πὺ νοιώθω στὴν καρδιά μου γιὰ σένα, μὲ κάνει νὰ δεῖ χνωμα κι' ἀχάριστος κι' ἄδικος στὰ μάτια σου!...

Ἄμέσως προσθέτει ἀπειλητικά:

— Καὶ στὸ λέω νὰ τὸ ξέρης, Ζάμπα: Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω στὸν...

Ἡ ὁμορφὴ Ἑλληνίδα διακόπτει:

— Πᾶψε! τοῦ φωνάζει ἄγρια. Πᾶψε ἂν θέλῃς νὰ μὴν κάνῃς τὴν καρδιά μου νὰ σὲ μισήσῃ!...

Και γυρίζοντας ἀμέσως προχωρεῖ κολυμπώντας πρὸς τὴν κατεῦθνοι πὺ ἔξακο-



Καὶ νά: Ξαφνικά τὰ μαυροπράσινα νερά τῆς υπόγειας λίμνης ἀναταράζονται κι' ἀφρίζουν. Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ σταματᾶνε τὴ μονομαχία τους. Κυττάζουν ἀνήσυχτοι...

λουθεί ν' ακούγεται ή φωνή του άρχοντα τής Ζούγκλας:

— Ζάμπαααα! Ζάμπαααα!...

Ο Ζαντόθ κάνει τὸ ἴδιο: Γυρίζοντας και αὐτὸς τὴν ἀκολουθεῖ. Ἡ σκοτεινὴ του ματιὰ και τὰ σφιγμένα του δόντια δείχνουν πὼς ἀγριὸς θυμὸς κυβερνάει τὴν τὴν μισαλό του.

Καὶ ἡ μοιραία συνάντησι τῶν δύο Ἀτρόμπτων ἀνδρῶν — πού νοιώθουν τὰ ἴδια ἀγνά κι' εὐγενικά αἰσθήματα γιὰ τὴ Ζάμπα — δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ.

Πρῶτος ὁ σκληρὸς Ἕλληνας κάνει τὴν ἀρχή:

— Τί ζητᾶς ἐδῶ, Ταρζάν; τὸν ρωτᾷει προκλητικά. Ἡ Ζάμπα δὲν σοῦ ζήτησε νὰ ρηθῆς νὰ τὴ σώσης. Ἄν βρεθῆ σὲ κίνδυνο εἶμαι ἐγὼ κοντὰ τῆς!...

Ἡ Ἕλληνίδα ἐπεμβαίνει γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακό:

— Μὴ παίρνης στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια του, Ταρζάν. Ὁ θυμὸς κάνει τὴ γλώσσα του νὰ μὴν ξέρη τί λέει.

Ὅμως στὸ μεταξὺ κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει θυμώσει. Τῆς ἀποκρίνεται κολυμπώντας πρὸς τὸ σημεῖο πού βρίσκεται ὁ Ἕλληνας:

— Ἄν ἡ γλώσσα του δὲν ξέρει τί λέει,

θα τοῦ τὴν κόψω, μουγγρίζει ἀγρία.

Καὶ φθάνοντας κοντὰ στὸ Ζαντόθ, τινάζει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ τὸ χέρι του. Τοῦ δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Ὁ Ἕλληνας ζαλιζεται ἀπὸ τὸ κτύπημα. Κάνει γιὰ λίγο ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ συγκρατηθῆ στὴν ἐπιφάνεια. Νὰ μὴ βουλιάξῃ. Μὰ γρήγορα καταφέρνει νὰ συνέλθῃ. Καὶ οἱ δύο φοβεροὶ ἀντίπαλοι ἀρπάζονται στὰ χέρια. Ἀρχίζουν νὰ κτυποῦνται μὲ λύσσα και μανία.

Σχεδὸν ἀμέσως και ἡ Ζάμπα φθάνει κοντὰ τους. Πασοκίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Μὰ νά: Ξαφνικά τὰ μαυροπράσινα νερὰ τῆς ὑπόγειας λίμνης ἀναταράζονται και ἀφρίζουν. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἓνα τρομακτικὸ μουγγρητὸ ἀκούγεται:

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόθ σταματᾶνε τὴ μονομαχία τους. Μαζὶ μὲ τὴ Ζάμπα κυττάζουν ἀνήσυχτοι. Ἀντικρῶζουν κάτι πού κάνει τὰ μάτια τους ν' ἀνοίξουν διὰ πλατὰ ἀπὸ τρόμο, φρίκη και δέος!

— Ἀμάσαανννν!, κάνει ὁ Κακαράκ πού βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ πανικόβλητος βουτᾷει στὰ νερά. Βυθίζεται βγάζοντας ἀπεγνωσμένες... μπουρμπουλῆθρες!

#### Τ Ε Λ Ο Σ

Ἄποκλειστικότης:

Γενικὰ Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

#### ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

τὴν πιὸ συγκλονιστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει μέχρι σήμερα:

Ὁ τίτλος τῆς εἶναι:

## Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΙΓΑΝΤΑ

και τὴν ἔχει γράψῃ ὅπως πάντα ὁ

**ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

- Ἡ δράσι τῆς θα κάνει τὴν ἀναπνοή σας νὰ κοπῆ.
- Ἡ ἀγωνία τῆς θα σφίξῃ τὴν ψυχὴ και τὴν καρδιά σας.
- Τὸ μυστήριό τῆς θα σᾶς μεταφέρῃ σὲ ὑπερφυσικοὺς κόσμους!

**Ἡ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ**

Ἡ θρυλικὴ «ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ» εἶναι τὸ περιοδικὸ πού διαβάζεται μὲ πάθος ἀπὸ ὅλα τὰ Ἕλληνόπουλα:

**ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ:** Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη

Προλάβετε νὰ προμηθευθῆτε ὅλοι τὸ 15ο συναρπαστικὸ τεῦχος μας.

Ὅσοι δὲν τὸ διαβάσουν, θα χάσουν μιὰ μεγάλη ἀπόλαυσι!

# ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο της Γης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

νι, που είχε βρεθεί σε μια σπηλιά της Γαλλίας, σε γεωλογικά στρώματα τεταρτογενούς περιόδου. Οι σοφοί χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα: Οι μισοί υποστήριζαν πως δεν ήταν δυνατό το σαγόκι αυτό να είναι ανθρώπινο και πως το ανθρώπινο γένος είχε παρουσιάσει πολύ νωρίτερα απ' ό,τι πίστευε η επιστήμη. Ο καθηγητής Λίντενμπροκ είχε ξεσπαθώσει μαζί με τους δεύτερους σοφούς κι' υποστήριζε, πως ό άνθρωπος ζούσε πριν από το μαστόδοντο, πριν από 100.000 χρόνια.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα τη χαρά του, που έβλεπε πως οι θεωρίες του ήταν σωστές. Κι' η χαρά του έγινε ακόμα πολύ μεγαλύτερη, όταν, ύστερα από λίγα βήματα, βρέθηκε μπρός σε όλοκληρο άνθρωπο της τεταρτογενούς περιόδου. Το πτώμα αυτό στεκόταν όρθιο ακουμπημένο σ' ένα βράχο, το δέρμα του είχε ξεραθεί, τα δόντια του διατηρούσαν ακόμα, τα μαλλιά του έπεφταν άφθονα στους ώμους, τα νύχια των χεριών και των ποδιών του ήταν τρομαχτικά μεγάλα.

Λέξι δεν μπόρεσα να θυάλω αντικρύζοντας τον παμπάλαιο αυτόν πρόγονό μας. Ο θεός μου, που τόσο αγαπούσε τους μεγάλους λόγους και παρασυρόταν εύκολα σε ρητορεία, έμεινε κι' αυτός άναυδος.

Τέλος χρειάστηκε πολλή προσπάθεια για να προχωρήσουμε παρακάτω.

Το ανθρώπινο αυτό λείψανο δεν ήταν το μόνο που βρήκαμε μέσα στο άπεραντο κοιμητήριο. Σε κάθε βήμα συναντούσαμε και νέα ανθρώπινα κόκκαλα. Πραγματικά το θέμα ήταν καταπληκτικό, να βλέπει κανείς τις γενεές των ανθρώπων και των ζώων να κίτνται πλάι πλάι μέσα στη σπηλιά τούτη!

\* \* \*

Επί μισή ώρα ακόμα περπατούσαμε επάνω στα κόκκαλα. Προχωρούσαμε προς τα εμπρός, κινημένοι από φλογερή περιέργεια. Τί άλλα θαύματα άραγε να είχε η σπηλιά τούτη, τί θησαυρούς για την επιστήμη; Κοίταξα με άπληστία κι' ήμουν έτοιμος να δεχτώ και τα πιο παράλογα πράγματα και τις πιο άπίθανες συναντήσεις.

Η άκρογαλιά είχε χαθεί πίσω από τους λόφους με τα κόκκαλα. Ο άσυνετος καθηγητής δεν άνησυχούσε καθόλου, δε φοβόταν να παραπληγηθεί και με τραβούσε μακριά. Πηγαίναμε σιωπηλοί.

Άφου περπατήσαμε ένα μίλι, φτάσαμε στην άκρη ενός άπεραντου δάσους. Το δάσος όμως ήταν γεμάτο γιγάντια φοινικοειδή, που σήμερα έχουν εξαφανιστεί, πεύκα, δρύς, κυπαρίσσια, και πλήθος άλλα κωνοφόρα — όλα της τριτογενούς περιόδου — που έσμιγαν ανάμεταξί τους, με πυκνότερες αναδεντράδες που ανάμεσά τους έβγαζαν ρυάκια. Πάλι κι' εδώ οι φτέρες ήταν μεγάλες σαν δέντρα. Μονάχα που όλα αυτά τα δέντρα και τα φυτά δεν είχαν χούμα, γιατί κανένας άνδρας δεν τα θέρμαινε. Όλα ήταν ξεθωριασμένα και γλωμά. Και τα λουλούδια ακόμα ήταν χωρίς χρώμα και χωρίς άρωμα σαν ψεύτικα.

Ο θεός μου Λίντενμπροκ εξακολούθησε να προχωρήσει κατά το να γιγάντια δέντρα. Τον άκολουθούσα με κάποιο φόβο. Άφου εδώ υπάρχουν τόσες άφθονες βυτικές τροφές, γιατί να μην παραδειχτούμε πως υπάρχουν ακόμα και τα τρομερά προκαταλυμασιαία μαστοφόρα; Καθώς προχωρούσαμε έτσι, θαυμάζοντας την ποικιλία των

δέντρων, εξαφνα σταμάτησα. "Άπλωσα το χέρι και κοάτησα το θείο μου.

Το παράξενο φως μου επέτρεπε να βλέπω και τις μικρότερες λεπτομέρειες στα δάθη του δάσους. Νόμισα πως είδα... Ναι, ναι, με τα μάτια μου έβλεπα κάποια τεράστια σχήματα να σαλεύουν κάτω από τα δέντρα. "Όχι, δε γελιέμαι! Ήταν γιγάντια θηρία, όλοκληρο κοπάδι μαστόδοντα, όχι πιά άπολιθωμένα, μα ζωντανά και που περπατούσαν! Έβλεπα μεγάλους έλέφαντες και τις προδοσκίδες τους να σαλεύουν σε χιλιάδες φίδια κάτω από τα φύλλα. Άκουγα τον κρότο που έκαναν τα μακριά τους χαυλιόδοντα, σπάζοντας τους κλάδους και μαζεύοντας τούφες φύλλα για να τα ρίξουν στο τεράστιο στόμα τους.

Το όνειρο, λοιπόν, που είχα δη πραγματοποιήταν επί τέλους: Έδώ μπροστά μου ζούσε πιά άληθινά η προϊστορική εποχή, η προανθρώπινη της τριτογενούς περιόδου! Και δοισκόμασταν μόνοι, όλομόναχοι, στα σπάλχνα της γης, ανάμεσα στους φοβερούς κατοίκους της!

Ο θεός μου κύταζε.

— Έμπρός! είπε ξαφνικά, άρπάζοντας με από το μπράτσο: Έμπρός, πηγαίνομε, "Άξελ!

— "Όχι!, φώναξα: Είμαστε άσπολοι, πως θα μπορέσωμε να υπερασπιστούμε, αν μας ριχτούν τα φοβερά αυτά τετράποδα; Έλάτε, θείο μου, έλάτε, κανένα ανθρώπινο πλάσμα δεν μπορεί ν' άντιμετωπίσει την όργη των θηριών αυτών...

— Κανένα ανθρώπινο πλάσμα: άποκρίθηκε ο θεός μου, χαμηλώνοντας τη φωνή: Γελιέσαι, "Άξελ! Κοίτα, κοίτα και κάτω! Μου φαίνεται πως βλέπω κάποιο ζωντανό πλάσμα! Ένα πλάσμα όμοιο με μάς! Έναν άνθρωπο!

Κοίταξα σηκώνοντας τους ώμους μου κι' άποφασισμένος να μη δεχτώ εύκολα μια τέτοιαν άπίθανη έμφάνιση. "Όμως θέλοντας και μη αναγκάστηκα τότε να παραδειχτώ πως ο θεός μου είχε δίκιο: Πραγματικά σε άπόσταση μικρότερη από ένα τέταρτο του μιλιού, είδα σ' ένα χοντρότατο κορμό να στριγγίζεται ένα ανθρώπινο πλάσμα, είδα ένα Πρωτεύα των ύπογειών τούτων λιβαδιών, που φύλαγε άπειράριθμο κοπάδι μαστόδοντα.

Μά δεν ήταν πιά το πλάσμα τούτο όμοιο με τον άνθρωπο που συναντήσαμε το πτώμα του στο νεκροταφείο. Ήταν γίγαντας, άληθινά άξεις δεικός για τέτοια τέρατα. Το σώμα του είχε ύψος πάνω από 12 πόδια. Το κεφάλι του ήταν χοντρό σαν του δούβαλου κι' ήταν σκεπασμένο από άφθονα μαλλιά. Δεν ήταν μαλλιά ανθρώπινα, μα άληθ νη χαιτή θηριού. Κουνούσε με τα χέρια του ένα τεράστιο κλάδο, σαν τον κορμό των σημερινών δέντρων.

Ο θεός μου κι' εγώ μέίναμε κατάπληκτοι: "Άν μάς έβλεπε; Έπρεπε γρήγορα γρήγορα να φύγομε.

— Έλάτε!... Έλάτε!, φώναξα, τραβώντας το θείο μου.

Για πρώτη φορά ο πεισματάρης κι' άτρόμητος καθηγητής υποχώρησε: Τρέχοντας έτσι με τα ένα τέταρτο της ώρας δροισκόμασταν πιά μακριά από το φοβερό γίγαντα.

Ο θεός μου κι' εγώ δεν μπορούσαμε να συνέρθουμε από την έκπληξη και τον τρόμο μας. Χωρίς να το θέλωμε, τρέχαμε, τρέχαμε! Σε να όνειρευόμασταν, σαν να είχε πέσει πάνω μας βαρύς εφιάλτης. Τρέχαμε προς τη θάλασσα Λίντενμπροκ.

Στην τρεχάλα μας μου φάνηκε πως έβλεπα βράχους, που έμοιαζαν καταπληκτικά με τους βράχους του λιμανιού Γκρούμπεν. Έκατοντάδες καταρράχτες έπεφταν από τους ψηλούς βράχους, μου φαίνονταν πως ξανάβλεπα τη σπηλιά, όπου είχα πέσει λιπόθυμος. Σε να μην έβλεπα για πρώτη φορά το τοπίο αυτό, όπου τρέχαμε τώρα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

# ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΝΕΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ  
ΤΑΡΖΑΝ

